Christoph Von Schmid

Mielușelul

Colec[ia C/r[ilor Rare

Editura Little Lamb

Mieluşelul

Primul tipar în limba română – Iunie 2004
Publicată de editura Little Lamb, Suceava

Autor:	Christoph Von Schmid
Traducerea:	Manuela Cocârlă
Editarea:	Constantine C. Coca
Tehnoredactarea:	Liviu Bursuc
Coperta:	Liviu Bursuc

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SCHMID, CHRISTOPH VON
Mieluşelul / Christoph Von Schmid ; trad: Emanuela Cocârlă ; ed. Constantine C. Coca. - Suceava : Little Lamb, 2004
ISBN 973-7762-00-2

I. Cocârlă, Emanuela (trad.)
II. Coca, Constantine C. (ed.)

821.112.2-32=135.1

Mielu]elul

face parte din

Colec[ia C/r[ilor Rare

a editurii

Little Lamb

Această povestire îi va învăţa pe copii că toate lucrurile lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. Împreună cu părinţii, vor fi captivaţi de desfăşurarea evenimentelor şi vor vedea că Domnul este Dumnezeul imposibilului.

Pentru mai multe informaţii despre aceste cărţi clasice, luaţi legătura cu noi la numărul

0744544579,

prin e-mail la

littlelamb@assist.ro

sau scrieţi-ne pe adresa

Editura Little Lamb
C.P. 42, O.P. 6
Suceava, cod 720340
jud. SUCEAVA

Mieluşelul

CAPITOLUL I

CRISTINA, o fetiţă de aproape zece ani, culegea fragi în pădure. Era o după-amiază înăbuşitoare şi, în poieniţa unde nu era nici o adiere de vânt, căldura era covârşitoare. Pălăria ei de paie nu putea s-o apere deloc de căldura arzătoare a soarelui. Broboane de sudoare i se prelingeau pe frunte şi obrajii îi erau roşii ca focul. Totuşi, ea continua să adune cu sârguinţă fragi, fără să privească deloc înapoi:

– Căci sunt pentru mama mea bolnavă, îşi spuse ea veselă ştergându-şi fruntea cu batista. Cu banii pe care-i voi primi pentru fragi voi procura ceva de mâncare ca ea să se întremeze.

Spre seară, când coşul era plin cu fragi, fetiţa se îndreptă spre casă. Începu să plouă. Picăturile cădeau tot mai zgomotos pe frunzele copacilor şi bubuituri puternice de trăsnet răsunau în depărtare. Când a ieşit din pădure, a început furtuna. Mergea împotriva vântului şi pe cerul tulburat se iviră nori negri, înălţându-se unii deasupra altora ca nişte munţi. Cristina ştia că de obicei fulgerul trăsneşte cei mai înalţi copaci şi de aceea căută adăpost departe de ei, sub nişte tufişuri mici de alun şi acolo aşteptă să treacă furtuna.

Dar, dintr-o dată, auzi din tufişurile apropiate un geamăt trist, ca de copil. Nici chiar furtuna, ploaia, tunetul şi fulgerul n-au putut să oprească această fetiţă miloasă să meargă să vadă ce este. Ajunse şi, iată! Era un mieluşel blând, udat de ploaie şi care tremura – probabil era rătăcit de turmă.

– O, sărmane mieluşel! spuse Cristina. Nu pot să te las singur; hai, te voi lua acasă la mine.

Şi luă mieluşelul cu grijă în braţe şi, de îndată ce se opri ploaia, se grăbi să ajungă la căsuţa ei cu acoperiş de paie.

– O, priveşte, mamă dragă, spuse ea de îndată ce intră în cămăruţa îngrijită şi curată, uite ce am găsit! Priveşte ce mieluşel frumos! O, ce norocoasă am fost! Voi avea mare grijă de el – o voi face cu bucurie!

– Copilă, spuse mama bolnavă ridicându-se şi sprijinindu-şi capul în palme, de bucurie ai uitat că acest mieluşel trebuie să fie al cuiva. El s-a rătăcit doar şi de aceea trebuie să-l dăm înapoi. Probabil este al fermierului bogat de la Eich-hof. Nu este bine să păstrăm bunurile altora în casa noastră nici măcar o noapte. Deci, ar fi mai bine să îl duci acasă chiar în această seară.

– Ce prostie! strigă o voce aspră prin fereastra deschisă. Este o prostie să fii atât de naiv!

Omul care a spus aceasta era un zidar care, în timp ce repara afară peretele căsuţei lor, a auzit fără să vrea discuţia. Mama şi fata îl priveau surprinse, dar el continuă:

– De ce vă uitaţi aşa la mine, doar vorbesc pentru binele vostru. Vom tăia mielul şi îl vom împărţi. Vom avea câteva bucăţi de friptură, iar pielea e şi ea valoroasă. Fermierul bogat are mai mult de o sută de oi mari şi frumoase şi, fără îndoială, nu va observa pierderea bietului mieluşel, aşa că îl voi tăia imediat. Nu trebuie să vă fie frică. Nu ştie nimeni, credeţi-mă, pot să fiu mut, spuse el aruncând o mistrie de mortar pe perete, mut ca acest perete.

Cristina era uimită de ce spusese zidarul. Gândul la cât de greşit ar fi fost să păstreze mielul îi deveni clar acum.

– Vă înşelaţi, spuse ea politicos, totuşi hotărât, zidarului. Chiar dacă nu ne vede nici un om, Dumnezeu totuşi ne vede! Dar tu, scumpă mamă, ai dreptate – şi chiar mă întreb de ce nu m-am gândit că are un stăpân. Cu dragă inimă într-adevăr, continuă ea în timp ce lacrimile îi izbucniră din ochi, cu dragă inimă aş păstra mieluşelul! Totuşi, trebuie să ascultăm de voia bunului nostru Dumnezeu.

Înveli mieluşelul în şorţul ei şi merse cu el spre Eich-hof deşi ploaia nu se oprise de tot şi soarele apunea.

Când se apropie de Eich-hof, o văzu pe soţia

fermierului lângă uşă cu cel mai mic dintre copii în braţe, în timp ce în jurul ei stăteau cei mai mari. Ei priveau uimiţi la minunatul curcubeu care, nu cu mult după furtună, apăru printre norii negri în toată splendoarea lui.

– Priviţi curcubeul, spuse mama pe când arăta spre el cu braţele ridicate, şi lăudaţi-L pe Cel care l-a creat. În fulgerul de lumină şi în tunetul înspăimântător Dumnezeu îşi arată puterea şi măreţia, dar în culorile frumoase ale curcubeului El îşi arată bunătatea şi îndurarea.

Cristina privea fermecată când la culorile minunate ale curcubeului, când la feţele zâmbitoare ale copiilor, şi nu spuse nimic până ce nu dispăru curcubeul. Apoi, scoase mieluşelul din şorţ şi, punându-l jos, le povesti cum îl găsise.

– Ai făcut foarte bine, ai fost cinstită, spuse soţia fermierului binevoitoare, pentru că ai venit atât de târziu şi chiar pe ploaie! Eşti o fetiţă bună şi cinstită.

– Şi chiar este, într-adevăr! spuse fermierul care tocmai ieşi şi el. Sper că voi, copiii mei, veţi fi la fel de cinstiţi şi corecţi ca această sărmană fetiţă. Este mai bine să nu ai nici o oaie şi să fii cinstită, decât să ai o sută de oi luate prin vicleşug. Corectitudinea care a făcut-o pe această biată fetiţă să aducă înapoi mielul, este o comoară a inimii mai preţioasă decât o întreagă turmă de oi, o comoară pe care lupul sau duşmanul nu i-o poate lua.

Frank, băiatul cel mic al fermierului, alergă la ţarc şi îi arătă oaia-mamă. Cum mai zburda şi sărea mieluşelul lângă ea!

– O! strigă Cristina când văzu asta. Dacă ar fi fost doar pentru această bucurie pe care o simte mieluşelul, nu regret că l-am adus înapoi, deşi mi-aş fi dorit atât de mult să-l păstrez!

– Ei bine, zise fermierul, de vreme ce eşti atât de cinstită şi îţi place atât de mult, ţi-l dăruiesc. Dar acum nu-ţi este de nici un folos. Nu poate trăi fără lapte şi ar putea muri în orice clipă. Dar cam peste două săptămâni va fi suficient de

puternic, va putea să se hrănească cu iarbă şi fân şi atunci ţi-l va aduce Frank.

– Dar vezi să ai mare grijă de el, spuse soţia lui. Nu va fi o povară şi nu te va costa nici prea mult să îl creşti. În timp ce vei coase sau vei aduna fragi, poţi să-l duci la păscut şi poţi să aduni atât de multă iarbă cât să-l hrăneşti în timpul iernii fără să intri pe păşunea cuiva. Când va creşte, laptele îţi va fi de folos şi lâna va fi de ajuns pentru câteva perechi de ciorapi în fiecare an.

– Şi, dacă Domnul îşi va revărsa binecuvântarea Sa, rosti băieţelul fermierului, cu timpul poate vei avea o turmă întreagă!

După ce soţia fermierului o convinse să rămână la cină, Cristina mâncă cu poftă lapte şi pâine cu unt. Apoi femeia, darnică, îi dădu o bucată mare de unt proaspăt înfăşurată în frunze de viţă şi o duzină de ouă.

– Du acestea mamei tale, spuse ea în timp ce punea cu grijă ouăle în şorţul ei. Transmite-i salutări calde de la mine şi fie ca Domnul să o însănătoşeze cât mai curând!

Fericită, Cristina se grăbi prin valea plină de flori, spre casă.

Între timp, cerul se înseninase. Stelele şi luna singuratică care abia apărură, luminau blând valea. Toate florile şi tufişurile încă ude după ploaie, aveau un parfum puternic. Inima Cristinei era nespus de fericită.

– Atât cerul cât şi pământul, se gândi ea, sunt totdeauna mai frumoase după furtună, dar niciodată nu le-am văzut să arate atât de încântător şi plăcut cum sunt în această seară. Când ajunse acasă, îi istorisi totul mamei sale.

– Vezi tu, îi spuse mama, am avut dreptate. Aceasta este bucuria unui cuget curat. Când facem ce este bine, inima noastră este plină de pace. Căci Domnul ne face cunoscut prin conştiinţa noastră că îi suntem plăcuţi. Ascultă întotdeauna vocea conştiinţei, Cristina, şi nu fă nici un lucru care nu este bun înaintea Domnului. Ştii prea bine că suntem sărace şi

avem foarte puţine în această lume, dar dacă ne păstrăm cugetul curat, vom fi suficient de bogate şi nu vom fi lipsite de fericire – da, toată fericirea din lume va fi a noastră.

Acum, Cristina număra zilele până când avea să primească mieluşelul. Dacă ar fi avut un calendar în casă, s-ar fi uitat în el în fiecare zi. Dar cum nu avea, privea în fiecare seară luna şi apoi mergea la culcare fericită.

– Pentru că, se gândea ea, când va fi lună plină, mieluşelul va fi al meu.

Şi a fost lună plină, şi a început să se micşoreze, şi mielul tot nu a venit. Cristina aşteptă şi aşteptă şi în final aproape îşi pierdu orice speranţă…

– Nu-mi voi mai vedea niciodată mieluşelul, spuse ea într-o seară, în timp ce se aşeza dezamăgită pe patul mamei sale.

– Ai răbdare, îi spuse mama, răbdarea îţi va fi răsplătită. Şi iată! Tocmai în acel moment uşa camerei se deschise şi băiatul fermierului intră vesel cu mieluşelul şi cu un coş cu fân proaspăt. Cristina sări în sus de bucurie şi îngenunchind lângă mieluşel, îl mângâie cu căldură şi spuse:

– O, ce mare şi frumos a crescut de atunci! Cu greu l-aş mai fi recunoscut. Acum bucuria mea este deplină.

– L-aş fi adus cu câteva zile mai devreme, spuse băiatul, dar tata a spus: „Mai aşteaptă puţin ca să crească mai mare şi să fie mai puternic”.

– Tu şi părinţii tăi sunteţi atât de buni, spuse Cristina. Cât mi-aş fi dorit să nu fiu atât de săracă şi să vă pot dărui la rândul meu şi eu ceva. Prima dată când îl vom tunde, îţi voi împleti o pereche frumoasă de ciorapi; vei vedea că mă voi ţine de cuvânt.

Apoi, băiatul plecă, iar Cristina duse mieluşelul în spatele casei, într-un şopron mic şi împrăştie fânul înaintea lui. Curând, mieluşelul se obişnui cu ea şi era atât de blând încât mânca pâine din mâna ei, lapte din cana ei şi mergea după ea ca un căţeluş. Cristina trebuia doar să-l cheme şi

mieluşelul zburda imediat la ea. Când mama Cristinei vedea cât de mult îl iubeşte, obişnuia să spună:

– Ei bine, nu-i aşa că nu-ţi pare rău că ai făcut cum te-am învăţat şi ai dus înapoi mieluşelul?

– O, mamă dragă, răspunse Cristina, cum mă urmează pe mine mieluşelul când îl strig, aşa voi urma şi eu mereu sfatul tău. Ştiu bine că tu mă iubeşti mult mai mult decât iubesc eu mieluşelul acesta.

CAPITOLUL II

Baroana de Waldheim şi fiica sa, Emilia

ĂTUCUL în care locuia Cristina era aşezat la poalele unui munte împădurit. Printre stejarii de pe înălţimi se zărea turnul înalt al unui castel vechi. Aici locuise baroana de Waldheim în ultima vreme. În trecut, castelul aparţinuse soţului ei, dar după moartea lui, ea a moştenit o parte. Cum castelul era aproape ruinat, ea îşi amenajase doar câteva camere cu o privelişte frumoasă. Acum s-a retras în singurătate şi se dedica în întregime educaţiei singurei sale fiice, Emilia, o fetiţă fermecătoare care avea cam aceeaşi vârstă cu Cristina. Cât timp erau fragi în pădure, Cristina venea aproape în fiecare zi la castel. Emilia prefera să cumpere numai de la ea pentru că fragii pe care îi aducea Cristina erau toţi foarte copţi, de un roşu intens, şi o numea „drăgălaşa fetiţă cu fragi". Vasul în care îi aducea, deşi era doar un vas obişnuit de lut, era curat şi alb ca zăpada, iar mâinile şi toată înfăţişarea ei erau la fel de curate.

Dar acum se împlineau opt zile de când Cristina nu fusese la castel. Emilia, căreia îi plăceau fragii mai mult decât orice alt fel de fructe, se plângea adesea că drăgălaşa fetiţă cu fragi întârzia aşa mult. Dar într-o dimineaţă, Cristina veni în

sfârşit la castel. În timp ce bucătăreasa intră în salon să anunţe venirea ei, Cristina rămase la uşă. Emilia ieşi imediat şi spuse:

– De ce n-ai mai venit să-mi aduci fragi aşa de multă vreme? Nu ai făcut bine, pentru că eu nu cumpăr decât de la tine. Dacă eşti atât de neglijentă, poţi pierde un cumpărător. Ochii Cristinei se umplură de lacrimi.

– O, buna mea domnişoară, spuse ea, mama mea a fost bolnavă toată primăvara, dar în această săptămână s-a simţit atât de rău încât nu am putut s-o părăsesc nici măcar o oră. Abia de noaptea trecută se simte mai bine şi în această dimineaţă, la ivirea zorilor, am mers prin pădure ca să câştig câţiva bănuţi de la tine.

– Dar de ce nu mi-ai spus mai demult de boala mamei tale? o întrebă Emilia. Mama mea este bună cu cei necăjiţi şi ea te-ar fi ajutat în necazul tău.

– O, draga mea domnişoară, ştiu bine cât de binevoitoare sunteţi tu şi mama ta cu cei necăjiţi, dar mama spune că, atâta vreme cât poţi să-ţi câştigi singur pâinea, este greşit să fii povara cuiva. Sunt mulţi oameni necăjiţi care sunt incapabili să muncească şi am păcătui dacă le-am fura pâinea.

Emilia a fost foarte impresionată de aceste cuvinte.

– Aşteaptă aici puţin, spuse ea amabilă şi se grăbi înăuntru, unde începu să vorbească cu mama ei.

Baroana dori să o vadă pe Cristina, aşa că Emilia o conduse înăuntru. Cristina era foarte uimită de frumuseţea camerei, de pereţii de un verde luminos, pictaţi cu ghirlande de flori, de oglinda grandioasă cu ramă aurie, de mesele impozante din lemn cafeniu şlefuit, de canapelele şi scaunele căptuşite cu mătase verde şi de podeaua lustruită şi încrustată. În toată viaţa ei nu mai văzuse aşa ceva şi fu cuprinsă de emoţie în faţa acestei privelişti pline de frumuseţe şi splendoare.

Buna doamnă care cosea la o broderie a fost impresionată când văzu micuţa copilă stând timidă în uşă. Nu

putu să nu observe că modesta ei rochiţă albă cu dungi roşii era foarte curată, iar pălăriuţa galbenă de paie ascundea doi ochi albaştri încă plini de lacrimi. Când zări vasul cu fragi în mâna sa tremurândă, rosti blând:

– Vino mai aproape; nu trebuie să-ţi fie frică.

Cu cât venea mai aproape, Cristina îşi vedea mai bine chipul în oglindă. Nu mai văzuse până atunci o oglindă atât de mare, căci ea avea acasă una care nu era mai mare decât palma ei. La prima vedere, ea crezu că vede o altă fetiţă cu fragi venind spre ea. Se opri uimită. Dar ce o intriga mai mult era că fetiţa era îmbrăcată exact la fel ca ea, purta chiar aceeaşi pălărie de paie împodobită cu flori şi avea în mână, la fel ca ea, un vas plin cu fragi şi, când îşi dădu seama că s-a înşelat, roşi.

Baroana râse de inocenţa tinerei copile şi se interesă cu multă bunătate de mama ei bolnavă. Cristina îşi adună din nou curajul şi răspunse clar la fiecare întrebare. Dar în timp ce îi spunea de sărăcia, necazurile şi suferinţele scumpei sale mame, se emoţionă atât de tare încât cu greu mai putea vorbi. Suspina cu amărăciune şi lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Nu plânge aşa, scumpa mea copilă, spuse buna doamnă. Voi avea grijă de sărmana ta mamă. Dar trebuie să-mi spui unde locuieşti.

– În ultima casă din sat, răspunse Cristina, prin această fereastră se vede printre copaci acoperişul de paie.

– Cum?! exclamă baroana de Waldheim, căsuţa albă acoperită cu paie care arată atât de drăguţ printre copacii deşi? Acolo locuieşti tu cu mama ta? Şi cum o cheamă pe mama ta?

– Se numeşte Rozalia Mueller, spuse Cristina, dar în sat i se spune „sărmana Rozalia”.

Buna doamnă îi plăti acum de trei ori mai mult pentru fragi şi porunci servitorilor să umple vasul de lut în care adusese Cristina fragii cu o supă caldă şi bună pentru mama ei bolnavă.

– Este o fetiţă drăguţă şi plină de bunătate, îi spuse baroana fiicei sale Emilia după plecarea Cristinei. Nu vreau sa spun doar că este foarte curată şi îngrijită în ciuda sărăciei, dar şi că dragostea pentru mama ei este mai presus de orice. O inimă aşa de plină de dragoste preţuieşte mai mult decât o piatră scumpă la gât. O, Emilia, dacă s-ar întâmpla să fiu bolnavă şi neajutorată cum este mama Cristinei, m-ai îngriji cu o dăruire la fel ca a ei, m-ai ajuta şi ai face la fel de mult pentru mine?

Emilia, în ochii căreia apăruseră lacrimi încă de când o auzi pe Cristina povestind, se prăbuşi pe umărul mamei sale plângând.

– Dumnezeu să te ferească de boală şi nenorocire, mamă dragă, zise ea suspinând. Mai bine m-aş îmbolnăvi eu! Dar dacă s-ar întâmpla să cazi bolnavă la pat, sigur, sigur aş avea la fel de multă grijă de tine cum are grijă Cristina de mama ei.

– Domnul să te binecuvânteze, draga mea fetiţă, pentru dragostea care o ai pentru mine, spuse mama emoţionată. Să rămâi mereu aşa şi te vei bucura de multe zile fericite. Fiindcă, trebuie să mă crezi, Domnul va binecuvânta orice copil care îşi cinsteşte şi îşi iubeşte părinţii. Şi vei vedea că El va îngădui ca biata Cristina să vadă şi zile mai bune!

Între timp, Cristina s-a întors acasă mulţumită şi fericită. Mama a fost încântată de povestea ei şi pentru că multă vreme mâncase doar fulgi de ovăz, se bucură într-adevăr de supa îmbelşugată.

– O, dragă Cristina, spuse ea împreunându-şi mâinile şi uitându-se cu evlavie spre cer: Dumnezeu nu-i lasă pe ai Săi să moară de foame. Întotdeauna îi ajută la timpul potrivit. De aceea, să ne încredem mereu în El, dar să ne facem şi datoria cu cinste şi credincioşie. Căci, vezi tu Cristina dragă, dacă nu ai fi cules fragi cu atâta sârguinţă şi nu mi-ai fi ascultat sfaturile, nu am fi avut bucuria ca buna doamnă şi fiica ei să se intereseze de sărăcia noastră. Vezi că nici cele

mai mici lucruri nu rămân nerăsplătite, iar Dumnezeu le foloseşte ca să atingă inimile milostive şi prin ele să ne scoată din lipsuri.

CAPITOLUL III

Cele două mame

RA sâmbătă seara. După ce-şi termină micile treburi casnice şi îşi hrăni mieluşelul, Cristina stătea la căpătâiul mamei sale citind tare şi clar, totuşi cu o voce moale şi blândă. Era o seară frumoasă şi soarele de un roşu aprins apunea, pătrunzând în cămăruţă prin frunzele de viţă de la fereastră, când, deodată, baroana de Waldheim şi Emilia apărură la uşă.

– O, strigă Cristina sărind de pe scaun, iată-le pe buna doamnă şi fiica sa!

Bolnava fu profund impresionată de vizita lor prietenoasă. Baroana era încântată în timp ce privea de jur-împrejur micuţa cameră. Pereţii erau albi ca zăpada, iar cele câteva căni şi farfurii de pe poliţă străluceau de curăţenie. Masa, laviţa, scaunele şi podeaua erau bine măturate. Lenjeria de pat, de asemenea şi rochia femeii bolnave, deşi arătau sărăcăcioase, erau perfect curate. Baroana de Waldheim se aşeză pe scaunul de pe care Cristina tocmai se ridicase. Era mulţumită să observe cât de ordonat şi cu cât bun gust păstra Cristina fiecare lucru, şi, întorcându-se spre foile din carte, lăudă cititul clar şi corect al Cristinei pe care îl auzise. Pe când privea spre coşuleţul cu lucrul de mână aşezat într-un

colţ al camerei, examinându-i conţinutul, fu foarte mulţumită de munca mamei şi a fetei.

– Nu puteţi supravieţui în acest sat, spuse baroana, aici nu aveţi posibilitatea să lucraţi, nici fata dumneavoastră să înveţe. Cum de s-a întâmplat de aţi venit aici?

– Printr-o împrejurare ciudată şi foarte crudă, doamnă, spuse bolnava. Soţul meu a fost vânător în slujba unui nobil de dincolo de Rin. Eram căsătoriţi doar de doi ani şi locuiam în deplină pace şi bucurie când, dintr-o dată, a izbucnit războiul francez. Stăpânul a fugit peste Rin şi n-a putut să ne ia cu el. Soţul meu a trebuit să se alăture unor trupe de vânătoare. A fost imposibil pentru mine să-l urmez cu fiica mea care atunci era atât de mică, încât nu putea nici măcar să rostească numele tatălui ei. Ne-am despărţit cu ochii plini de lacrimi. Vai! A fost ultima dacă când l-am văzut. Din când în când îmi scria că este bine, apoi am auzit că a fost grav rănit şi nu mult după aceea, că murise din cauza rănilor. Durerea mea a fost de nedescris. O, era bun, grijuliu şi cinstit! Nici nu ştiu unde îi este mormântul. Acum, fiica mea şi cu mine suntem nevoite să trăim într-o sărăcie lucie. Aş fi mers acasă la părinţii mei, însă războiul a pătruns cu groaza lui peste tot. Părinţii mei au pierdut tot ce aveau şi au murit de o boală molipsitoare răspândită de război. Am fost silită să călătoresc. A fost uşor să-mi iau lucrurile pentru că nu aveam nimic afară de aceste două mâini. După ce am umblat mai mult timp, am ajuns aici. Acest mic adăpost era nelocuit şi familia căreia îi aparţinea ne-a permis să îl folosim, cu condiţia să le învăţ pe cele două fetiţe ale lor să împletească şi să coase. Am acceptat cu bucurie propunerea lor. Bineînţeles că am suferit mult, dar Dumnezeu a privit întotdeauna cu bunăvoinţă spre mine şi în orice vreme şi loc m-a alinat şi m-a ajutat. Ştiu că tot El este cel care în acest moment v-a călăuzit pe dumneavoastră, preabuna mea binefăcătoare, sub acoperişul nostru de paie. Lui să-I fie aduse toate mulţumirile atât pentru suferinţe, cât şi pentru îndurare!

Baroana ascultă totul cu mare atenţie, în timp ce lacrimile îi luceau în ochi.

– O, spuse ea, povestea mea este foarte asemănătoare cu a dumitale, dar şi mai tristă. Eu, ca şi dumneata, mi-am pierdut soţul şi părinţii, dar şi singurul fiu. Soţul meu a fost maior în regimentul Hussans. În una din primele bătălii în care a luptat vitejeşte, dar care a fost pierdută, a fost grav rănit. La auzul înspăimântătoarei veşti, am fugit fără întârziere la el cu cei doi copii ai mei, dar am avut trista alinare să-l văd pentru ultima dată. A murit în braţele mele. Cred că poţi să-ţi imaginezi ce era în sufletul meu, căci eu nu pot să descriu în cuvinte. Lupta s-a sfârşit cu o retragere grabnică. Toate străzile erau pline de fugari. Am fost dusă departe împreună cu mulţimea, neştiind unde merg. Dar în această suferinţă îi aveam pe cei doi copii ai mei – un băiat frumos de patru anişori şi fiica mea, care la acea vreme nu avea nici un an. Am ajuns cu ei la Rin şi am încercat să trec podul. Nici nu poate fi redată înghesuiala de soldaţi călare sau pe jos, de tunuri, de care cu muniţie şi vagoane cu răniţi – toată armata pe un singur pod. A fost atât de greu încât nu am putut să mă apropii. Între timp soarele apusese. Freamătul lor se auzea încă de la o oarecare distanţă în timp ce încercau să se retragă peste pod. Dar uruitul tunurilor se auzea din ce în ce mai aproape. Vai! A fost cea mai groaznică seară din viaţa mea. Câţiva dintre fugari au capturat un vas undeva în josul râului, propunând apoi să-l folosim pentru a traversa apa. Au fost înţelegători şi m-au luat pe mine, împreună cu copiii. Dar corabia era atât de încărcată şi ei erau atât de nepricepuţi în cârmuirea ei încât s-a răsturnat.

Un ofiţer de pe celălalt mal a observat pericolul şi a trimis în ajutorul nostru doi soldaţi cu o barcă mică, singura pe care o aveau. Au ajuns la noi chiar când ne scufundam. Eu şi fiica mea, pe care am strâns-o tare în braţe, am fost salvate de la o moarte sigură în acele valuri şi am fost aduse pe

jumătate moarte pe ţărm. Dar fiul meu a murit şi nu a mai fost văzut niciodată.

Baroana nu putu spune mai multe din cauza plânsului, şi îşi ascunse faţa în batistă. După puţin timp continuă:

– Eu şi fiica mea am fi murit cu siguranţă de frig pentru că eram ude, dacă nu ar fi fost un om milos care călătorea pe acolo şi care ne-a luat în trăsura lui. Dar teama şi spaima naufragiului, supărarea cauzată de moartea soţului şi a fiului meu, cât şi greutăţile călătoriei, mi-au provocat o boală gravă. Când mi-am revenit pentru prima dată, mi-am dat seama de consecinţele dublei mele pierderi. Cum soţul meu nu lăsase nici un moştenitor, proprietatea noastră i-a revenit prinţului din acel loc. Imediat, castelul nostru a fost luat în stăpânire şi transformat într-un spital pentru bolnavi şi răniţi. Probabil datorită stării tulburi din ţară am fost lăsată pentru mult timp fără moştenire. Şi, cum nu aveam nici o locuinţă proprie, a trebuit să plătesc o chirie foarte mare în oraş şi în cele din urmă să ajung cu adevărat la sărăcie. Totuşi, în timp, mi-a fost alocată o pensie onorabilă; am primit şi banii din anii precedenţi şi o parte din acest castel, care înainte era al nostru, a fost pregătită pentru ca să locuim noi. Dar pierderea soţului şi a fiului nu pot fi niciodată înlocuite! Cu toate acestea, oricât de grea a fost această pierdere, am câştigat din ea, pentru că suferinţele m-au ajutat să-L cunosc pe Dumnezeu şi m-au ajutat să împărtăşesc necazurile semenilor mei. Şi atunci, ce am putea dori mai mult pe pământ decât o pensie modestă, un loc unde să putem trăi în pace, să-I slujim lui Dumnezeu şi să le facem bine oamenilor din preajma noastră, având binecuvântata nădejde a revederii cu cei dragi, pierduţi.

Între timp se făcuse foarte târziu. Baroana de Waldheim se uită la ceas şi se ridică în picioare.

– Aţi fost la vreun medic? întrebă ea.

– O, nu, răspunse femeia bolnavă. Nu-mi permit să plătesc un doctor şi am crezut că este mai bine să nu consult nici unul, decât să angajez un medic nepregătit.

– Aveţi dreptate, spuse buna doamnă, mai bine fără consultaţie decât una a unui astfel de doctor. Promise apoi că îi va trimite doctorul ei şi a încurajat-o să creadă că, cu ajutorul lui Dumnezeu, curând va fi mai bine. Îi mai spuse Cristinei să vină în fiecare zi la castel să-i dea mâncare pentru mama ei şi apoi, urându-le amândurora noapte bună, porni spre casă împreună cu Emilia.

CAPITOLUL IV

Cele două fiice jucându-se

AM după două săptămâni, baroana de Waldheim şi Emilia au vizitat-o din nou pe Rozalia. Între timp, ea şi-a revenit şi era mult mai bine. Sfatul medicului şi mâncarea sănătoasă au ajutat-o să se refacă. Era deja mai vioaie şi stătea la masa de lucru şi cosea. Când o văzu pe buna doamnă, se ridică să o întâmpine şi lacrimi de emoţie şi de mulţumire se prelingeau pe obrajii ei palizi. Nu găsea cuvinte să-şi exprime recunoştinţa. Baroana se aşeză de cealaltă parte a mesei. Îşi aduse în coş lucrul ei de mână şi-l scoase pe masă; apoi îi dădu voie Emiliei să meargă cu Cristina în grădina ce se întindea de la căsuţă până la pârâu şi care aparţinea fermierului care fusese atât de bun şi-i oferi adăpost Rozaliei.

În timp ce conversau cele două mame despre trista lor soartă, fetele lor se amuzau în grădină.

Când Cristina îi arătă tinerei domnişoare mieluşelul, aceasta fu grozav de încântată de micul animal. Cum locuise într-un oraş mare, ştia despre oi numai din cartea ei de colorat. Nu văzuse niciodată un mieluşel atât de aproape. Mica creatură acceptă cu plăcere mângâierile Emiliei şi se bucura când aceasta îl hrănea cu frunze verzi şi proaspete.

Alerga vioi după fată, aşteptând să fie luat în braţe. Emilia era atât de fascinată; nu-şi dorea nimic mai mult decât să aibă şi ea un mieluşel. Dar era prea bună şi generoasă ca să lase să i se vadă gândul acesta.

– Nu, îşi spuse ea, pentru nimic în lume nu o voi lipsi pe sărmana Cristina de singurul lucru ce o bucură.

După ce baroana şi fiica ei plecară, Cristina îi povesti mamei ei cât de încântată fusese Emilia de mieluşel.

– Ei bine, Cristina, spuse mama, tu ştii cât de mult au făcut ele pentru noi. Dacă nu ar fi fost ele, probabil acum eu aş fi fost moartă şi tu ai fi rămas fără mamă. Acum ar trebui să le arătăm recunoştinţa noastră cum putem mai bine. Ai putea să o bucuri foarte tare pe Emilia, însă mă tem că va fi prea greu pentru tine. Dacă aş fi în locul tău, ştiu ce aş face!

– Să-i dau ei mieluşelul! strigă Cristina voioasă. Da, asta voi face, continuă ea, îl va primi mâine dimineaţă. Mama Emiliei m-a ajutat să păstrez ce-mi era mai drag pe pământ – pe tine, dragă mamă! Cum aş putea să nu-i dau fetei micul meu miel, aşa drag cum îmi este?!

– Ei bine, spuse mama, mă bucur să văd că ai o inimă atât de recunoscătoare. Asta valorează mai mult decât dacă ai avea atât aur cât cântăreşte mielul.

Mama îşi aminti acum că are printre lucruri o bucată de satin roşu şi câteva paiete aurii. Le căută şi imediat se aşeză să prefacă satinul într-un guler pentru miel şi cu paietele să brodeze numele Emiliei. Emilia îi făcuse cadou Cristinei o eşarfă albă în colţul căreia erau brodate cu mătase albastră iniţialele numelui ei. Aceste iniţiale i-au servit Rozaliei ca model. Ea nu a vrut să se culce până nu a terminat. Cristina a ajutat-o şi i-a ţinut companie, când trăgând aţa prin urechea acului, când uitându-se la strălucitoarele şi atât de frumoasele paiete. În cele din urmă, aproape de miezul nopţii, broderia fu gata şi Cristina era fermecată de felul cum arăta, încât abia a putut să adoarmă de bucurie.

În zorii zilei următoare, fata se grăbi spre pârâu cu mielul ei şi-l spălă cu ultima bucăţică de săpun. Şi iată! Era aproape la fel de pur şi curat ca prima zăpadă. Apoi mama ei îi puse gulerul. Satinul stacojiu cu literele aurii arăta atât de frumos printre cârlionţii albi de lână, încât Cristina şi mama ei admirară cu candoare mieluşelul.

Acum Cristina duse mielul la castel. Intră mai întâi în bucătărie să o vadă pe bătrâna bucătăreasă care fusese întotdeauna drăguţă cu ea şi o întrebă cum ar putea să trimită darul. Bucătăreasa fu chiar încântată de mieluşel şi lăudă foarte călduros decizia Cristinei. Ea luă mielul şi intră pe uşa salonului pe care o deschise încet. Baroana stătea în faţa unei ferestre, brodând, în timp ce Emilia îi citea cu glas tare. Erau amândouă atât de concentrate încât nu auziră nimic. Apoi bucătăreasa împinse mielul prin uşa deschisă, o închise uşor din nou şi se grăbi înapoi în bucătărie.

Baroana şi Emilia nu observară nimic din toate acestea. Mieluşelul stătu o vreme la uşă, uitându-se, şi apoi începu să behăie tare. Emilia se întoarse şi strigă:

– O, priveşte mieluşelul!

Apoi luă de pe masă nişte pâine rămasă de la micul dejun şi i-o întinse. Bietul animal care nu mâncase nimic în acea zi, alergă la ea imediat şi mâncă din mâna ei. Emilia era plină de încântare. Mielul îi părea acum mult mai frumos decât în ziua precedentă şi, când citi iniţialele aurii ale numelui ei şi îşi dădu seama că micul animal era trimis în dar pentru ea, bucuria îi fu şi mai mare.

– O, ce drăguţ din partea Cristinei, rosti ea, să-mi dea mie ceea ce iubeşte atât de mult! Dar cu greu aş putea să-l păstrez. Ce crezi că ar trebui să fac, dragă mamă?

– Ar trebui să-l păstrezi, îi răspunse mama, altfel sunt sigură că o vei supăra pe darnica copilă foarte mult. Eu aş încerca să-i răsplătesc în alt mod.

Acum Emilia se grăbi spre bucătărie să o strige pe fata care vinde fragi. Cristina şi-ar fi dorit să plece imediat înapoi,

dar bucătăreasa o opri şi acum Emilia încerca să o convingă pe umila fetiţă să intre în cameră.

Între timp, baroana scoase din birou o plăcuţă de aur cu fotografia unui miel.

– Ai o inimă foarte mare, draga mea Cristina, rosti ea când Emilia aduse fetiţa ruşinoasă în cameră. I-ai făcut fiicei mele un cadou pe care nu l-ai fi dat pentru nimic în lume. Acum trebuie să primeşti acest miel de aur ca o mică amintire de la mine.

Cristina era atât de mişcată de acest fel de a dărui încât îi era foarte greu să refuze darul. S-ar fi supărat şi ar fi fost rănită mai mult dacă ar fi acceptat plata pentru cadoul ei dat în semn de mulţumire. Îi era foarte ruşine şi lacrimile au început să-i şiroiască din ochi.

– O nu, nu, nobilă doamnă, spuse ea, chiar nu pot lua aurul. M-ar lipsi de toată plăcerea. Numai recunoştinţa sinceră m-a făcut să-i dăruiesc mielul meu ca un mic şi umil cadou domnişoarei Emilia. Şi, într-adevăr, nu pot să primesc o răsplată atât de mare pentru el.

Ea rezistă tuturor presiunilor de a o convinge să ia orice lucru în schimb.

Dezinteresul acesta din partea cuiva atât de sărac o mulţumi pe baroană mult mai mult decât cadoul ei simplu.

– Ei bine, spuse ea, trebuie să încerc să te răsplătesc într-un fel care îţi va plăcea mai mult. Pentru că ai o inimă atât de bună, de azi înainte vei fi tovarăşa de joacă a Emiliei. Cu tine nu este în pericol. Deci, pentru început, trebuie să vii aici în fiecare după-amiază. Vă voi da să lucraţi ceva împreună şi apoi vom mai vedea ce va mai fi de făcut.

Când Cristina s-a întors acasă şi a povestit tot ce s-a întâmplat, mama ei a fost mulţumită de comportamentul ei.

– Vezi acum, spuse ea, despre asta îţi spuneam adesea. Până şi cea mai sărmană copilă, dacă se străduieşte din inimă să facă ce este bine, va fi preţuită mai mult pentru bunătatea ei decât dacă ar fi îmbrăcată în aur şi pietre scumpe.

Dimpotrivă, cea mai bogată şi frumoasă fată, dacă nu are şi alte însuşiri, nu o va scăpa de dispreţul celor virtuoşi, nici nu se va bucura de afecţiunea şi respectul oamenilor. Virtutea, virtutea este singura cale pentru a fi fericit, iubit şi respectat.

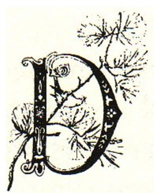

„Când Cristina îi arătă tinerei domnişoare mieluşelul, aceasta fu grozav de încântată de micul animal” – p

CAPITOLUL V

Apare un străin

IN pricina gulerului brodat cu auriu cu care mieluşelul fusese împodobit, baroana de Waldheim descoperi că Rozalia broda foarte frumos. Dar, cum această îndeletnicire nu era prea preţuită în sat, de multă vreme Rozalia fusese nevoită să renunţe la ea şi să se mulţumească cu împletitul şi cusutul. Totuşi, acum baroana de Waldheim nu numai că îi dădea ea de lucru, dar îi aducea şi de la alţii. Aşa că, în acest fel, sărmana Rozalia dobândi nu numai un trai decent, dar şi bunăvoinţa celor de la castel.

La început, baroana de Waldheim fusese motivată de milă să se poarte cu bunătate faţă de Rozalia, dar, când o cunoscu mai bine, mila fusese treptat înlocuită cu respectul. Îi făcea foarte mare plăcere să discute cu o persoană atât de evlavioasă şi de inteligentă. Oamenii se mirau adesea că o doamnă nobilă, care a fost soţie de înalt ofiţer, putea fi prietenă cu văduva unui soldat sărac şi umil. Dar baroana spunea:

– Ei bine, nu a fost şi dragul meu soţ tot un soldat? Şi în realitate, adevăratul motiv pentru care o stimez este că soţul ei a fost soldat, ca şi al meu, şi a murit pentru patrie. Vieţile noastre se aseamănă şi acest lucru m-a făcut să mă apropii de ea. Este o văduvă ca şi mine şi a suferit foarte mult,

cum am suferit şi eu, şi are o singură fiică. Fetele noastre sunt cam de aceeaşi vârstă şi se iubesc una pe alta cu dăruire – şi dacă Emilia mea va fi măcar la fel de bună şi nobilă pe cât este Cristina, şi eu la fel de nobilă şi bună pe cât este mama Cristinei, voi fi foarte mulţumită. Cu siguranţă în societate averea face diferenţa dintre rangurile oamenilor, dar o inimă cu adevărat nobilă şi bună este singura distincţie adevărată între persoane. Văduva aceasta săracă este atât de modestă, blândă şi cinstită, atât de încercată de suferinţă şi atât de evlavioasă şi, în acelaşi timp, atât de inteligentă şi educată, încât mă simt onorată să o numesc prietena mea.

Baroana de Waldheim continuă să o laude tot mai mult pe sărmana ei prietenă. În fiecare duminică dimineaţă cobora de la castel spre biserica din sat şi după slujbă nu trecea niciodată pe lângă umila căsuţă a Rozaliei fără a intra măcar pentru câteva momente. Îi spunea adesea Cristinei, care venea zilnic la castel, să o aducă şi pe mama ei. Şi după scurt timp erau invitate amândouă să vină acolo în fiecare după-amiază. Baroana, fiica ei, Rozalia şi Cristina, stăteau la masa de lucru şi brodau ore în şir o varietate de lucruri frumoase. Apoi, buna doamnă o invita pe Rozalia să servească un ceai cu ea, în timp ce Cristina mânca o felie de pâine cu unt împreună cu Emilia, iar seara obişnuiau să iasă împreună la o scurtă plimbare. Într-una din frumoasele seri de vară se plimbau prin pădurea de stejari care acoperea coasta dealului pe care era castelul. Câteva poteci umbrite şi acoperite cu pietriş mărunt şerpuiau prin pădure şi, ici-acolo puteai găsi bănci confortabile pentru a te odihni. Ziua fusese foarte caldă şi aerul chiar înăbuşitor. Baroana şi însoţitoarea ei s-au aşezat pe o bancă cioplită în piatră ce era umbrită de stejari. Pentru că oferea o privelişte încântătoare, această bancă era locul ei preferat de odihnă.

Emilia şi Cristina plecară puţin mai departe, fiecare ducând un coşuleţ în mână. Era sezonul zmeurii şi Emilia aştepta de mult să culeagă şi ea câteva. Cristina o conduse într-o poieniţă care era aproape în întregime acoperită cu

tufişuri de zmeură. Amândouă fetele erau acum ocupate, strângând şi savurând cu poftă zmeura parfumată.

Din când în când una o chema pe cealaltă:

– Aici sunt şi mai frumoase!

Le puneau pe cele mai frumoase în coşuleţe ca să le ducă mamei Emiliei. Mieluşelul, pe care îl luaseră cu ele, când zburda prin iarbă, când păştea puţin, când apărea dintre tufişuri, iar apoi hoinărea în depărtare.

Emilia observă un tânăr necunoscut care mângâia mielul şi se uită cu atenţie la gulerul lui. Imediat, ea şi Cristina se grăbiră spre el pentru că le era teamă că va pleca fie cu mielul, fie cu gulerul. Tânărul privi îndărăt când le auzi apropiindu-se. Trăsăturile îi erau bine conturate şi frumoase, purta haine de vară de un verde închis şi o pălărie rotundă. Părea mişcat până la lacrimi şi o privea pe Emilia cu un fel de uimire şi confuzie; în cele din urmă îşi scoase respectuos pălăria cu mâna dreaptă şi Emilia era surprinsă să observe că la mâna stângă purta un inel de aur.

– Iertaţi-mă, tânără domnişoară, spuse el când observă îngrijorarea Emiliei. N-aş îndrăzni să rănesc mielul care văd că vă aparţine. Eu doar priveam literele brodate pe guler. Sunt iniţialele numelui dumneavoastră?

– Da, răspunse Emilia surprinsă, sunt. Cele trei litere aurite de pe satinul roşu sunt E. v. W. şi numele meu este Emilia von Waldheim.

– Emilia! Emilia! strigă tânărul uimit.

Emilia s-a speriat de izbucnirea lui. Crezu că e supărat şi se simţi foarte jenată.

– Vino, n-ar trebui să mai stăm aici, îi spuse Cristinei şi, luând-o de mână, dori să fugă.

Dar tânărul necunoscut îşi recăpătă stăpânirea de sine şi spuse aproape liniştit:

– Vă rog să mai rămâneţi numai câteva momente. Am aici un inel de aur pe care sunt gravate aceleaşi litere. Priviţi aici, E. v. W.! Iată motivul pentru care am privit atât de atent

literele de pe guler; este foarte important pentru mine să aflu cui aparţine acest inel. Dar, continuă el cu tristeţe, este imposibil să-ţi aparţină ţie; vezi, lângă litere este anul 1786. Asta îmi spulberă toate speranţele. Nu erai născută la acea vreme!

– Numele mamei, rosti Emilia, este acelaşi cu al meu, ea e tot Emilia von Waldheim.

– Cum?! strigă tânărul din nou agitat. Poate fi posibil? O! Probabil inelul îi aparţine mamei tale; poţi să mă conduci la ea?

– Cu plăcere, răspunse Emilia, ea este la doar câţiva paşi de aici. Fii bun şi urmează-mă.

Au luat-o înainte, tânărul mergând la stânga ei iar Cristina urmându-i cu mielul.

Când s-au apropiat de acel loc, tânărul se opri cu sfială la o oarecare distanţă şi pentru câteva momente o privi în tăcere pe baroana de Waldheim. Faţa îi era palidă ca şi cum i-ar fi fost frică şi mâna în care ţinea inelul îi tremura. Dar în curând, revenindu-şi, se apropie şi, înclinându-se respectuos, povesti despre coincidenţa iniţialelor şi îi înmână inelul.

Baroana de Waldheim luă inelul, se uită la cele trei litere, scoase un ţipăt, şi ar fi căzut dacă nu ar fi sprijinit-o Rozalia.

– O, Doamne! Ce este aceasta? strigă ea când îşi reveni puţin din şoc. Este inelul de logodnă al soţului meu. Priveşte, acest inel de pe degetul meu, pe care soţul meu mi l-a dăruit la logodna noastră şi pe care îl port în amintirea lui, este exact la fel, doar puţin mai mic. O, spune-mi, spune-mi, de unde ai acest inel? Cine eşti? Cine sunt părinţii tăi?

Tânărul deveni şi mai palid şi tremura din toate încheieturile.

– Tatăl meu, spuse el, a fost ucis în război. Mama era o femeie frumoasă. Când am văzut-o ultima oară, era îmbrăcată în negru şi plângea mereu cu amărăciune. Am avut şi o soră mai mică pe care o chema Emilia. Mama traversa

Rinul cu noi doi. Corabia s-a scufundat. Eu, care atunci aveam doar patru ani, am fost salvat din valurile învolburate. Dar nu am mai auzit nimic despre mama şi sora mea. Inelul şi alte lucruri au fost găsite într-un mic bagaj în care erau hainele mele, dar nu ştiam nimic despre părinţii sau despre ţara mea. Numele meu este Charles!

– O, Charles! strigă baroana de Waldheim şi îl îmbrăţişă pe tânăr, sărutându-l. Tu eşti fiul meu! Da, eşti fiul meu! Ai chipul tatălui tău. O, Doamne! Doamne! Ce minunat eşti Tu în toate lucrările Tale! strigă ea în timp ce cu braţele ridicate privea spre cer, plângând. Şi apoi din noi îşi îmbrăţişă fiul şi îi umezi faţa cu lacrimile ei.

Tânărul era atât de mişcat încât nu putu rosti alte cuvinte decât „O, mamă! Mamă! Bunul meu Dumnezeu – Dumnezeul meu plin de milă!”.

Emilia era aproape şi sprijinindu-se de Cristina, tremura şi plângea. În cele din urmă mama o strigă:

– O, Emilia, priveşte-ţi fratele! Charles, Charles, vorbeşte cu sora ta! O, copiii mei, îmbrăţişaţi-vă!

Charles îşi strânse în braţe sora înlăcrimată şi-i spuse:

– O, draga mea soră, dragă surioară! Îţi mulţumesc, Domnul meu! Ce mare bucurie mi-ai pregătit – să-mi găsesc mama şi sora într-un mod atât de neaşteptat.

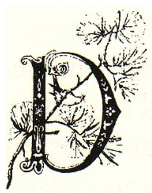
Iar Emilia, din cauza lacrimilor, nu a putut să spună decât „Dragul meu frate!”.

Toţi trei erau atât de fericiţi şi aveau atât de multe să-şi spună şi atâtea întrebări să-şi pună încât uitară de toţi ceilalţi din jurul lor. Soarele a apus şi aproape se-ntuneca fără ca ei să-şi fi dat seama. Dar în cele din urmă, Rozalia le aminti că era timpul să se-ntoarcă acasă, şi baroana de Waldheim se întoarse la castel ducându-şi copiii de mână, urmaţi de Rozalia şi Cristina.

CAPITOLUL VI

Copilăria lui Charles

OAMNA de Waldheim porunci să se pregătească la castel un ospăţ de sărbătoare. Emilia acoperi masa cu o faţă de masă de un alb imaculat iar lumânările, licărind în sfeşnice, se reflectau pe farfuriile strălucitoare rânduite pe masă. Charles se aşeză între mama şi sora lui; Cristina şi Rozalia au fost invitate să se bucure cu ei.

– Pentru că, spuse baroana, dacă nu aţi fi fost voi şi mieluşelul vostru, nu l-aş mai fi găsit pe scumpul meu Charles!

Charles, care era foarte înfometat după călătorie, mâncă cu poftă, dar mama şi sora, de bucurie, nu putură lua nici o înghiţitură şi nu făcură altceva decât să-l privească. Îi puseră nenumărate întrebări, iar după cină îl rugară să le spună toată povestea lui, lucru pe care el îl făcu bucuros.

– Încă din seara în care am fost salvat din apele Rinului, spuse el, mi-am petrecut toată copilăria şi tinereţea în casa unui bătrân de la ţară ce se numea Engelhard şi care locuia dincolo de Rin. Nu mi-aş fi amintit acum nimic din copilăria mea şi de dragii mei părinţi dacă nu mi-ar fi povestit deseori ce i-a putut spune copilul de patru ani de atunci. Am doar o vagă amintire despre naufragiul nostru. Dar

binefăcătorul meu care locuia lângă acel loc, interesându-se de tot ce mi s-a întâmplat, îmi descria adesea acea scenă înfricoşătoare şi noaptea groaznică ce a urmat. Războiul, cu toate ororile lui, a devastat, ca o furtună distrugătoare, întreaga regiune. Focul a cuprins două sate şi lumina locul pe mai multe mile, de jur împrejur, trimiţând flăcări roşii, dând norilor negri o culoare violentă şi lucind înspăimântător în apă.

Armata învinsă a reuşit să fugă peste râu. Dar învingătorii lor au înaintat aproape de ei. Zgomotul tunurilor era atât de puternic încât semăna cu o furtună îngrozitoare şi uneori puteai chiar distinge focuri de armă.

Familii întregi, taţi, mame şi copii, unii în căruţă, alţi pe jos, s-au îmbulzit într-acolo, dar când au ajuns la râu, nu ştiau cum să-l treacă. Învălmăşeala şi confuzia erau de nedescris. Casa binefăcătorului meu era plină de refugiaţi şi el nu obosea alinându-le durerea şi îngrijindu-i. Dintr-o dată se auzi o bătaie puternică în uşa lui. El o deschise şi în faţa lui văzu un soldat care avea în braţe un băieţel plângând. Acel băieţel eram eu.

„Pentru numele lui

Dumnezeu, dragă domnule”, strigă soldatul, „aveţi milă de acest sărman copil şi luaţi-l în grijă. Tocmai l-am salvat din râu dar nu am unde să-l duc. În acest cufăr mic sunt hainele şi alte lucruri de-ale lui. Luaţi-l pentru că sunt nevoit să plec.”

Bătrânul, bun la inimă şi îndurător, mă luă în braţe şi soldatul se grăbi afară strigând: „Domnul vă va răsplăti! La revedere!”. Bătrânul Engelhard află acum de la mine că tata, care fusese ofiţer, murise în război şi că mama traversase Rinul cu mine şi sora mea mai mică atunci când mi s-a întâmplat acel accident. A făcut tot ce a putut ca să afle dacă mama şi sora mea nu au fost salvate cumva de la înec. Cât de curând a fost posibil să meargă în satul vecin şi să întrebe în toate părţile. A întâlnit câţiva din cei care au fost pe acea corabie. Toţi vorbeau cu respect şi compasiune despre suferinţa văduvei de ofiţer şi socoteau că ea şi copilul trebuie să fi murit înecate.

Într-adevăr, puterea apei a împins pe unii oameni de pe corabie înapoi spre malul de pe care tocmai plecaseră, dar era puţin probabil ca cineva să fi ajuns pe celălalt mal. Bătrânul, bun şi milos, încă spera că era posibil. Dar a trecut mult timp până să poată afla ceva. Războiul a rupt toate legăturile dintre cele două maluri ale râului pentru o lungă perioadă de timp. Mai târziu a primit veşti de pe celălalt mal că nu văzuse nimeni o femeie ca cea pe care o descria el şi toată lumea spunea că ea trebuie să fi murit.

Binevoitorul bătrân avea acum grijă de mine şi de educaţia mea. Era un om foarte bun, deşi foarte bătrân, şi iubea mult copiii. Zilele copilăriei mele nu puteau fi mai fericite. Era mereu vesel şi drăguţ. Întreaga lui purtare era plină de blândeţe, avea atât de multă sinceritate şi demnitate încât am avut un respect deosebit faţă de el şi pentru nimic în lume nu aş fi îndrăznit să mă arăt câtuşi de puţin neascultător.

Prima lui grijă era să mă înveţe din Sfânta Scriptură şi învăţăturile lui erau atât de simple şi sincere încât m-au făcut să-L iubesc pe Domnul şi Mântuitorul meu din toată inima.

Prin cuvintele şi viaţa lui de admirat am fost îndemnat să chem Numele Domnului Isus şi să fiu salvat cu braţ puternic. El m-a învăţat să citesc şi să scriu şi pentru că a socotit că aveam capacitate mare de a învăţa, m-a familiarizat şi cu latina. Citea cu mine cărţi în latină şi alegea mereu pasajele cele mai frumoase şi cele mai potrivite vârstei mele. Orice citeam trebuia să traduc în germană. În acest fel am adunat mai multe volume scrise clar şi corect, toate fiind frumos legate de el. Îmi plăcea foarte mult acest lucru şi curând am ajuns să citesc orice carte în latină care nu avea un subiect prea dificil. După aceea mi-a dat lecţii de greacă. Căsuţa lui era înconjurată de o grădină frumoasă şi o livadă mare. După ce citeam timp de o oră, obişnuiam să lucrăm în grădină – el însuşi o cultiva şi eu îl ajutam. Asta ne folosea ca destindere după studiu. Iarna, sau în zilele ploioase, obişnuia să deseneze, lucru în care era foarte priceput. De asemenea, picta atât de bine pe pânză, încât cine îi vedea lucrările, le punea pe picior de egalitate cu operele de artă autentice. Şi mie îmi plăcea să desenez şi să pictez, dar m-a învăţat această artă ca o recompensă pentru sârguinţa mea la învăţat. Sub excelenta lui îndrumare am făcut mari progrese în acest domeniu. Astfel, petreceam fiecare zi ocupându-mă cu lucruri folositoare şi plăcute şi eram atât de fericit şi de vesel ca orice copil în casa tatălui său.

Între timp, totuşi, bunul om a avut multe încercări. A simţit din plin cruntele orori ale războiului. Taxele cerute de armată erau o povară grea pentru el, iar casa lui a fost de mai multe ori jefuită. Acest lucru nu l-ar fi mâhnit totuşi prea tare dacă nu s-ar fi gândit mai mult la mine. De multe ori promitea că mă va ajuta să merg la şcoală, pentru că, deşi suma din micile lui economii nu era atât de mare, totuşi, datorită modului cumpătat de trai, ar fi putut strânge cât să-mi ajungă să merg la şcoală. Dar acum găsi că e imposibil pentru că războiul îl aduse la o mare sărăcie.

Avea totuşi un prieten din tinereţe în Viena care era foarte respectat; mai avea şi mulţi prieteni dintre nobili şi dintre oamenii învăţaţi. I-a scris acestuia, întrebându-l dacă nu ar putea ajuta un tânăr cu dorinţă şi abilitate de a învăţa. A primit curând un răspuns îmbucurător – că prietenul său mă va primi cu braţele deschise în casa lui şi apoi mă va ajuta şi cu bani. Trebuia să pornesc imediat la drum, a scris el, pentru că era necesar ca cei care trebuiau înscrişi la şcoală să fie examinaţi la începutul lunii următoare.

Un negustor care îl vizita adesea pe tatăl meu adoptiv, tocmai se pregătea să plece într-o călătorie în acel ţinut şi s-a oferit să mă ducă şi pe mine fără plată. Cum în acest fel puteam să călătoresc jumătate din drum într-o trăsură confortabilă, am acceptat propunerea cu bucurie.

Nu voi uita niciodată dimineaţa în care am plecat de la bunul bătrân. Omul acesta cu inimă bună, cu înfăţişarea palidă şi nobilă şi părul cărunt, m-a strâns în braţe şi mi-a acoperit faţa cu lacrimi.

„Scumpul meu Charles”, mi-a spus el, „a sosit momentul când trebuie să mă părăseşti şi să pleci departe. În acest orăşel şi în casa mea Dumnezeu nu ţi-a îngăduit să vezi şi să auzi altceva decât ce este bun. Dar nu va fi la fel şi în oraşul mare în care mergi. Este adevărat că vei locui în casa unui om bun şi evlavios şi vei cunoaşte mulţi alţii la fel în acel oraş, dar vei vedea de asemeni destule exemple rele şi multă răutate. O, Charles, să nu-mi uiţi îndemnurile; să nu te abaţi de la calea neprihănirii, rămâi totdeauna în nobleţea şi evlavia pe care le ai acum.”

De asemeni, continuă Charles, mi-a dat o hârtie pe care a scris îndemnurile sale paterne ca să nu le uit niciodată. Încă am hârtia în portofel şi o poţi citi când ai timp liber.

– O, nu, nu! au strigat toţi. Am vrea să auzim aceste îndemnuri bune chiar în acest moment.

Charles scoase scrisoarea şi citi:

„Scumpul meu fiu,

Fie ca studierea Cuvântului lui Dumnezeu să aibă în permanenţă primul loc în viaţa ta. El să-ţi fie o candelă pentru picioarele tale şi o lumină pe cărarea ta. Studiază ca să fii plăcut înaintea Domnului, un lucrător care nu are de ce să-i fie ruşine, arătând că trăieşti Cuvântul Adevărului. Aceasta este cea mai preţioasă comoară pe care o poţi avea pe pământ şi adevărata pâine cerească a sufletelor noastre veşnice. Să nu te mulţumeşti doar să asişti cu evlavie şi reverenţă la slujbele bisericeşti, ci şi cămăruţa ta să fie un templu de închinare. Să nu uiţi niciodată că ochiul Domnului este asupra ta oriunde şi El se bucură să sprijine pe aceia a căror inimă este în întregime a Lui. Când ai necazuri, aleargă la El şi încrede-te în El. Nu te depărta de Dumnezeu şi nu te va părăsi niciodată.

Vei auzi multe cuvinte din gurile celor ce-L necinstesc pe Dumnezeu. Fereşte-te de astfel de vorbe. Cel care urmează cu adevărat învăţăturile lui Christos, are o încredinţare în inima lui care este de la Dumnezeu. Prin acest exemplu pe care însuşi Mântuitorul nostru ni l-a dat se dovedeşte adevărul ei. O experienţă de aproape şaptezeci de ani m-a convins de aceasta. Este cea mai mare biruinţă asupra tuturor îndoielilor acelor prieteni care încă nu au ajuns să fie deplin încredinţaţi şi asupra tuturor filozofiilor duşmanilor ei înşelaţi.

Niciodată să nu faci fapte rele – nu pune la îndoială vocea conştiinţei tale. Nu te împrieteni cu cei care iau în derâdere neprihănirea şi smerenia şi fac glume proaste; fugi de ei ca de ciumă. Asemenea vorbe au atras mulţi tineri cu suflet curat spre plăcerile trecătoare ale păcatului şi astfel le-a adus moartea sufletului şi le-a scurtat zilele pe pământ. Inima să-ţi fie curată şi nepătată şi îţi vei păstra şi sănătatea trupului, lumina ochilor, liniştea conştiinţei şi bucuria sufletului pe care le ai acum şi când te voi vedea din nou, prima privire îmi va spune dacă eşti încă neîntinat.

Fii neobosit în lucrul tău. Vocaţia unui student este nobilă şi demnă de respect. Fie că studiezi dreptul, medicina sau teologia, bunăstarea semenilor tăi, fie cea vremelnică, fie cea veşnică, este încredinţată în mâinile tale. Ar fi un gând înfricoşător dacă nu ai dori sincer să devii cel mai bun în

profesia ta şi dacă în loc să contribui la fericirea oamenilor, tu, prin neştiinţă şi nepricepere, le-ai face rău. Anii de studiu sunt anii însămânţării; foloseşte acest timp preţios înainte ca ei să treacă – altfel nu poţi aştepta un seceriş îmbelşugat. Ai văzut adesea în satul nostru cum trebuie să se zbată ţăranii, cum se trezesc înainte de ziuă, suferă frig şi caniculă şi depun mari eforturi nu numai pentru ei, ci şi pentru cei bogaţi şi cei învăţaţi. De aceea, munceşte fără încetare ca să fii capabil să faci ceva pentru acei oameni buni care au făcut atât de multe pentru noi şi în loc de povară nefolositoare să poţi fi o binecuvântare pentru ei.

Doar la timpul potrivit îţi poţi permite odihna binemeritată; numai nu permite niciodată plăcerilor să-ţi stăpânească inima. Cel ce se lasă dus de plăcerile fireşti, joc, băutură şi dezmăţ – chiar dacă nu este vinovat de crimă, este totuşi un rob al plăcerilor sale şi astfel un om păcătos. O înclinaţie excesivă pentru plăceri distruge în inima noastră simţământul pentru tot ce este într-adevăr bun, măreţ şi frumos şi ne face incapabili să ne bucurăm de răsplătiri mai mari.

Scumpul meu fiu! Poate aceasta este ultima oară când mă vezi. Am aproape şaptezeci de ani şi sfârşitul mi-e aproape. Nu poţi nega că am avut experienţă şi cunosc lumea şi oamenii, ce motiv aş avea să te înşel? De aceea, ai încredere în ce te-am învăţat şi caută neprihănirea căci dacă o vei căuta, îţi va fi de folos şi te vei bucura de binecuvântarea ei. Dar dacă vei avea alte lucruri, îţi faci rău ţie însuţi, şi ale tale vor fi ruşinea şi înfrângerea. De aceea, preaiubitul meu Charles, caută, caută într-adevăr neprihănirea toată viaţa ta. Cu toată dragostea,

Al tău tată ales de Dumnezeu,

pastorul Engelhard”

Toţi erau profund mişcaţi de aceste lecţii frumoase. Charles puse scrisoarea înapoi şi îşi continuă povestirea.

– Bunul pastor îmi dădu apoi inelul cu aceste preţioase iniţiale. „Ai aici”, spuse el cu emoţie adâncă, „toată moştenirea de la părinţii tăi iubiţi. Poate, sub călăuzirea

Domnului, te va conduce la descoperirea fericită a rudelor tale.”

Bătrânul blând şi plin de afecţiune luă din sertar singurele două monede de aur pe care le avea pe lume, pentru că îşi cheltuise toate economiile pentru a-mi procura haine noi şi banii necesari pentru călătorie. Mi-a dat monedele de aur pe care le vedeţi aici şi a spus: „Ar fi bine să iei şi acestea, dragul meu fiu, în caz de nevoie, şi aici este altceva, mult mai preţios decât aurul – Sfânta Scriptură! Trăieşte după învăţăturile acestei cărţi sfinte; rămâi evlavios, cinstit şi neîntinat, şi vei fi suficient de bogat!”

Apoi m-a binecuvântat cu mâinile-i tremurânde şi, cu lacrimi în ochi, m-a strâns încă o dată în braţe şi şi-a luat rămas bun. Suspinând şi adânc emoţionat, am plecat.

În timp ce spunea acestea, bietul Charles plânse din nou şi lacrimi răzleţe curgeau pe obrajii mamei, surorii şi ai celorlalţi.

– Acest pastor, spuse mama, este cu adevărat un om drept. Puţini oameni sunt ca el în lume. Această nobleţe rară a sufletului care l-a făcut să crească un copil străin şi sărac cu atâta blândeţe şi generozitate aşa de mulţi ani, dăruindu-şi timpul, eforturile şi tot ce avea până la ultimul bănuţ, dovedeşte că este un om care a murit cu adevărat faţă de lume, dar este viu pentru Christos.

CAPITOLUL VII

Cum a ajuns Charles aici

HARLES tăcu pentru un timp, îşi şterse lacrimile, apoi continuă:

– Negustorul care mi-a oferit locul liber din trăsura lui era un om deosebit şi un tovarăş foarte plăcut. Întotdeauna avea ceva vesel de spus şi se străduia mereu să mă facă să uit trista despărţire. Când îmi spunea povestiri amuzante, când ghicitori, sau îmi cânta un cântec vesel. Ştia numele fiecărui sat prin care treceam şi în oraşe îmi arăta orice lucru care merita văzut. Dar, după aproape trei leghe din drum, a trebuit să ne despărţim pentru că negustoriile lui îl duceau în altă direcţie. Mi-a urat toate cele bune şi binecuvântarea Domnului în drumul meu, m-a îndemnat să fiu sârguincios şi să mă încred în Dumnezeu; a dat bagajul meu în grija unui cărăuş, mi-a dăruit o monedă de aur şi, strângându-mi mâna cordial, şi-a continuat călătoria. Şi această despărţire a fost o încercare grea pentru mine. Acum eram departe de orice persoană cunoscută! Totuşi, mi-am continuat călătoria pe jos. Spre seară am ajuns în pădurea ce înconjoară acest castel. Mă simţeam foarte obosit din cauza zăpuşelii de peste zi şi de călătoria lungă cu care nu sunt obişnuit. De aceea, m-am aşezat să mă odihnesc puţin pe un pâlc de iarbă pe care l-am

zărit sub un fag. Vechiul castel, învăluit de lumina soarelui ce apunea, se înălţa dintre copaci şi era o privelişte deosebit de frumoasă. Am scos o foaie de hârtie din carnetul meu şi am început să desenez castelul.

Dar curând am renunţat la desenul început. Apusul soarelui, liniştea pădurii şi apropierea nopţii, mi-au adus în minte gânduri foarte triste. „O”, gândeam eu, „se apropie noaptea şi nu cunosc pe nimeni prin împrejurimi – absolut toţi îmi sunt străini; şi preaiubitul meu tată adoptiv, de care m-am despărţit de câteva zile, este foarte bătrân şi probabil nu-i voi mai vedea niciodată faţa demnă de respect! Nici măcar nu-mi cunosc părinţii adevăraţi: de tata îmi amintesc doar că a murit şi de mama că purta o rochie neagră de văduvă şi că avea ochii roşii de plâns.”

Aceste gânduri mi-au stârnit lacrimi în ochi. Am scos inelul de aur pe care blândul pastor mi-l dăduse şi pe care îl păstram în buzunar, alături de scrisoarea cu îndemnuri. „O, Doamne mare”, am strigat, „acest inel trebuie să fi aparţinut părinţilor mei şi este singura moştenire pe care au lăsat-o unui sărac orfan. Cele trei litere mici trebuie să fie iniţialele numelui preaiubit, fie al tatălui, fie al mamei, şi nici măcar nu ştiu care este acest nume! Inelul trebuie să fi fost purtat fie de tata, a cărui mână se odihneşte în mormânt, fie de mama, care s-ar putea să fie încă în viaţă! Da, poate încă trăieşte – poate este chiar aproape de locurile prin care rătăcesc acum!”

Inima mi-a fost sfâşiată la acest gând! Am fost copleşit de cea mai adâncă tristeţe şi în acelaşi timp ce cea mai binecuvântată speranţă. M-am plecat pe genunchi, mi-am împreunat mâinile şi m-am rugat stăruitor spre cer.

„O, Dumnezeule milos! Doar Tu ştii dacă mama încă mai trăieşte, doar Tu mă poţi ajuta să o găsesc! O, poate nu la întâmplare ai pus acest inel în mâinile mele. Dacă aceste litere m-ar putea călăuzi la descoperirea mamei! O, draga mea, buna mea mamă! Dacă mai trăieşte încă, mă crede mort, crede că eu, un biet copilaş, m-am înecat în apele Rinului! O,

cât s-ar bucura să mă strângă în braţe, acum că sunt tânăr! Şi ce binecuvântare ar fi pentru mine să pot privi încă o dată faţa ei blândă de mamă şi să-i mulţumesc pentru tot ce-a făcut pentru mine înainte să-i pot preţui dragostea şi oferi recunoştinţa. Aş fi nespus de fericit să-i pot arăta cât îi sunt de recunoscător şi să-i fiu un ajutor la bătrâneţe! O, Dumnezeule binecuvântat, Apărător al văduvei şi Tată al orfanului, călăuzeşte-mă, dacă ea încă trăieşte. O, călăuzeşte-mă în braţele ei! Ascultă rugăciunea unui fiu şi ajută-mă să o găsesc!"

După ce m-am rugat şi mă uitam încă cu ochii plini de lacrimi printre crengile fagului spre cer, am auzit un foşnet uşor dinspre tufiş. Uitându-mă în jur, am văzut mielul şi literele aurii de pe satinul roşu lucind vesel în lumina apusului. Un sentiment neobişnuit, de nedescris – o tresărire de bucurie – m-a încurajat. Îmi părea ca şi cum o lumină din cer mă înconjura, ca şi cum o rază de lumină de sus ilumina literele – păreau să aibă o strălucire neobişnuită. Am crezut că simt prezenţa Domnului şi îmi părea ca şi cum frunzele tuturor copacilor din jur tremurau în semn de reverenţă înaintea Lui. Simţeam ca şi cum ceva dinlăuntrul meu ar fi spus: „Rugăciunea îţi este ascultată!". Şi aşa era. Nu m-am înşelat. Chiar atunci am văzut-o pentru prima dată pe sora mea, ca un înger, în rochia ei albă şi, pentru prima oară am auzit numele preaiubitei mele mame. Astfel, dragă mamă, Domnul m-a călăuzit din nou înapoi în braţele tale şi înapoi lângă draga mea surioară!

– Da, chiar aşa este, dragii mei copii, spuse mama în timp ce-şi strângea amândoi copiii în braţe. Bunul nostru Dumnezeu, milostivul Tată din ceruri, ne-a reunit pe toţi. Dragă Charles, El a fost Acela care mi te-a luat în copilărie şi te-a dat în grija unui om bun care, din bunăvoinţă ţi-a dat o educaţie pe care eu, o văduvă săracă şi nenorocită, nu ţi-aş fi putut-o da şi, mai mult de atât, o educaţie pe care nici o prinţesă nu ar fi putut-o cumpăra pentru tine nici măcar cu

aur. Tot El este Acela care mi te-a dat înapoi – un băiat în floarea tinereţii – şi a schimbat lacrimile de tristeţe cu care ţi-am plâns pierderea în lacrimi de bucurie! El a făcut toate lucrurile bune şi toate căile Lui sunt pline de înţelepciune şi de dragoste. O, dragii mei copii, hai să-I mulţumim şi cu umilinţă să binecuvântăm şi să lăudăm înţelepciunea Lui sfântă!

Pentru o vreme toţi trei au păstrat tăcerea încercaţi de sentimente profunde, în timp ce inimile lor vorbeau cu Dumnezeu. Chiar şi Rozalia şi Cristina erau cu mâinile împreunate, cu ochii în lacrimi şi, cu inimile pline de bucurie, au păstrat tăcerea şi nu îndrăzneau nici să respire.

– Ce fericit va fi bunul meu tată adoptiv, spuse Charles după un timp, când va afla despre această lucrare minunată a lui Dumnezeu! Trebuie să-l înştiinţez despre întâmplările îmbucurătoare din această seară.

Era aproape miezul nopţii când Charles s-a dus în camera sa, dar îi era imposibil să doarmă. S-a aşezat la masa din cameră, dorind să-i scrie iubitului său tată atât de mult şi cu atâta înflăcărare încât stătea încordat în timp ce scria la lumina firavă a lumânării. Când razele strălucitoare, aurii, ale dimineţii au pătruns prin fereastră şi au pălit licărirea slabă a lumânării, el era tot acolo.

CAPITOLUL VIII

Tatăl adoptiv al lui Charles

CUM, Charles locuia atât de fericit în castelul său de parcă ar fi în paradis. Cu cât îşi cunoştea mai bine mama, cu atât se simţea mai motivat s-o cinstească pe această doamnă demnă de admirat. Şi pe sora lui, care era totdeauna veselă, harnică şi binevoitoare, învăţa în fiecare zi să o preţuiască tot mai mult. Sosirea sa la Waldheim a avut însă o urmare fericită. Castelul, care înainte fusese proprietatea tatălui său, era acum încredinţat doar în parte mamei lui. Însă acum putea să ceară înapoi moştenirea lăsată de tatăl său şi să-i considere pe locuitorii din sat şi din împrejurimi ca pe viitorii săi arendaşi. Mama lui l-a condus cu bucurie prin castel, i-a arătat împrejurimile şi locurile din apropiere şi i-a vorbit mult despre viaţa aleasă ce-l aştepta de acum înainte dacă va contribui la fericirea locuitorilor din acea vale mică.

Într-o seară, baroana, Charles şi Emilia stăteau de vorbă pe o bancă din lemn de stejar care, împreună cu o măsuţă rustică, fuseseră aşezate la umbra a doi castani din faţa castelului. Atunci au văzut un bătrân respectabil, cu părul alb ca zăpada, venind spre ei cu o cârjă în mână şi cu o pălărie sub braţ.

– Vai, mulţumesc Domnului, zise Charles, este tatăl meu! Şi sări de pe bancă şi-i fugi înainte. Este oare posibil, întrebă el, dragă şi iubite tată, eşti chiar tu? Cum ai ajuns aici?

– Dragul meu Charles, dragul meu copil! zise bătrânul. De îndată ce am primit scrisoarea ta, m-am hotărât, chiar dacă sunt bătrân, să plec în această călătorie lungă. M-am gândit că din motive bine întemeiate prezenţa mea aici va fi folositoare, chiar necesară. Şi pe lângă acestea, a fost cea mai mare dorinţă a mea să le cunosc pe mama şi sora iubitului meu fiu şi să împărtăşesc bucuria pe care v-a dat-o Dumnezeu, nu numai de la distanţă, ci chiar aici.

Charles şi-a îmbrăţişat tatăl, iar mama şi sora sa, Emilia, nu găseau destule cuvinte pentru a-şi arăta recunoştinţa.

Bătrânul respectabil, obosit pentru că urcase dealul, şedea acum pe bancă, lângă ei. Baroana l-a servit cu bucate care să-l întremeze, dar inima fiindu-i plină de bucurie, nu se putea gândi acum să mănânce sau să bea ceva. Imediat a început să vorbească cu sensibilitate şi seriozitate despre minunatele căi ale înţelepciunii lui Dumnezeu, apoi a explicat paşii necesari pentru ca Charles să fie recunoscut de prinţ ca baron de Waldheim şi, de asemenea, a amintit de şcoala pe care Charles trebuia s-o urmeze pentru a deveni un stăpân înţelept şi bun pentru viitorii săi arendaşi.

Între timp, Rozalia şi fiica sa veniră, ca de obicei, în vizită. Baroana le-a prezentat bătrânului.

– Ea este, zise femeia, copila bună care ne-a dăruit mielul, un cadou atât de bogat în binecuvântări şi aceasta este mama sa, care a împodobit gulerul cu cele trei litere pe care Dumnezeu le-a folosit pentru a-l călăuzi pe Charles.

Bunul pastor a fost încântat să le cunoască pe Rozalia şi pe fiica sa şi le-a salutat foarte politicos.

Baroana a poruncit apoi să fie aduse pe masa de sub castani pâine, unt, fructe şi mentă proaspăt tăiată pentru ceai. Dar Emilia şi Cristina, strecurându-se tiptil, au împodobit

mielul, care era întotdeauna curat şi alb ca zăpada, cu ghirlande din frunze verzi şi boboci de trandafir pe jumătate deschişi şi i l-au dus pastorului. Bătrânul l-a privit cu plăcere, mângâindu-l, şi le-a zis baroanei şi Emiliei:

– Mi-aţi făcut cunoştinţă cu cele două prietene vrednice de laudă prin care Dumnezeu v-a dăruit aşa o binecuvântare şi nu aţi uitat nici de mielul care, involuntar, a avut şi el un rol important. Dar acum trebuie să vi-l prezint pe omul care, în voia lui Dumnezeu, a fost instrumentul acestei fericite reîntâlniri şi care a făcut tot ce a putut pentru binele vostru. Mă refer acum la soldatul acela cu suflet ales care şi-a riscat viaţa şi s-a avântat pe Rin şi l-a scos pe dragul meu Charles, atunci un copil neajutorat, din valurile învolburate. Omul acesta bun a suferit mult de când a făcut acea nobilă faptă. Daţi-mi voie să vă povestesc pe scurt ce s-a întâmplat: el a luptat în alte câteva campanii şi a trecut prin multe greutăţi până când, în cele din urmă, a fost grav rănit. El şi mulţi alţi răniţi au fost puşi într-un tren şi trimişi mai departe. S-a întâmplat ca trenul să treacă pe lângă casa unui vopsitor de lână care locuia lângă poarta unui orăşel de pe malul râului. Curajosul soldat primise cu ceva timp în urmă găzduire sub acest acoperiş, ajutându-l mult pe vopsitor, a cărui casă a fost expusă terorii războiului, salvându-i nu numai proprietatea, dar şi viaţa. Când trenul s-a apropiat de casă, vopsitorul s-a uitat pe fereastră să-l vadă trecând şi printre răniţi l-a observat pe fostul său ocrotitor care s-a ridicat cu greu şi se uita cu atenţie spre fereastră. Imediat, vopsitorul s-a grăbit să se apropie, l-a sculat pe ofiţerul care conducea detaşamentul şi l-a implorat să-l lase în grija lui pe bietul om pe jumătate mort. A fost chemat doctorul armatei şi acesta a declarat că este imposibil ca sărmanul om să reziste până la spital, şi că el, ca şi alţi o sută de soldaţi, vor muri probabil pe drum.

„Aduceţi-l totuşi în casa milostivului vopsitor”, zise el, „măcar suferinţele ultimelor sale clipe din viaţă pot fi alinate într-o oarecare măsură.”

Cu cea mai mare bunătate, vopsitorul l-a primit în casa lui pe binefăcătorul şi prietenul de altădată. Cu ajutorul lui Dumnezeu, a grijii lui constante şi a priceperii doctorului din sat, viaţa lui a fost salvată, contrar tuturor aşteptărilor, dar foarte multă vreme s-a simţit încă slăbit aşa că nu a putut să călătorească mai departe, nici să facă vreo muncă grea. Vopsitorul, care era bogat şi avea un atelier unde câştiga foarte bine, l-a îndemnat să rămână la el. Şi astfel, recunoscător, soldatul se ocupa de corespondenţa lui deoarece scria foarte frumos şi avea grijă de socotelile lui cu cea mai mare precizie şi seriozitate. Cu trecerea timpului, ei deveneau tot mai apropiaţi unul de celălalt, astfel că vieţuiau împreună, într-o adevărată unitate frăţească.

Dar din nefericire, a intervenit o schimbare. Onorabila sa gazdă a murit dintr-o dată. Moartea l-a luat pe neaşteptate, altfel, vopsitorul l-ar fi trecut şi pe el în testament. Posesiunile sale au fost încredinţate rudelor lui, casa a fost vândută şi, fără inimă, moştenitorii l-au lăsat pe bunul soldat cu mâinile goale. Acum trebuia să caute sprijin în altă parte şi a dorit să se alăture din nou regimentului său, dar, deoarece nu prea se putea folosi de braţul stâng, s-a hotărât să-şi ceară eliberarea. Drumul său trecea pe lângă casa în care locuiesc şi, bineînţeles că a dorit să afle ce s-a mai întâmplat cu copilul pe care îl salvase de la înec. Mi-a făcut o vizită exact în seara în care Charles a plecat de la mine. Am fost încântat să-l revăd pe soldatul cu inimă nobilă, aşa că l-am ţinut la mine, hotărât să fac tot ce-mi stă în putere ca să-l ajut.

Îndată am primit scrisoarea lui Charles cu veşti îmbucurătoare şi neaşteptate! M-am gândit că ar fi bine să-l aduc pe acest om curajos aici cu mine, deoarece, în primul rând, cred că poate depune mărturie în legătură cu acea zi şi acel an în care a salvat un băieţel de vreo patru ani din apele

Rinului şi un bagaj cu haine în care se afla inelul pe care mi l-a dat mie – lucru care va fi foarte folositor în dovedirea faptului că Charles este într-adevăr fiul baroanei de Waldheim, despre care toţi credeau că s-a înecat şi, în al doilea rând, speram că Charles nu se va dovedi nerecunoscător aceluia care i-a salvat viaţa, mai ales că bunul om scrie frumos, e un contabil excelent şi pe deasupra un pădurar experimentat care poate fi de mare folos viitorului baron de Waldheim.

– O, unde este? Unde este? au strigat baroana, Charles şi Emilia, aproape toţi trei într-un glas.

El s-a întors, i-a făcut un semn bărbatului care era îmbrăcat modest şi stătea umil, puţin mai la distanţă; l-a luat de braţ şi l-a adus în faţa baroanei spunând:

– Acesta este bunul, nobilul şi cinstitul meu, Wilhelm Mueller.

– Wilhelm Mueller?! strigă Rozalia, care tocmai atunci punea ceaiul pe masă. O, Doamne, este… Şi chiar în acel moment biata doamnă leşină şi căzu pe iarba moale. Parcă ar fi văzut o fantomă. Baroana şi-a înmuiat uşor batista în cana cu apă şi s-a îngrijit de prietena ei leşinată. Brusc, străinul, Wilhelm Mueller, căzu în genunchi şi începu să plângă ca un copil, lacrimile curgându-i pe obraji. Bătrânul nu ştia ce să creadă despre această neobişnuită întâmplare, dar ştia că Dumnezeu era prezent acolo. Chiar şi timpul părea că stă în loc, căci avea să iasă la iveală un nou adevăr. Rozalia începu să se mişte când baroana îi atinse fruntea cu batista umedă. Uitându-se în jur, întrebă unde se află şi credea că visase. Baroana îi spuse că leşinase şi că… dar nu mai era nevoie să spună nimic. Wilhelm Mueller stătea la căpătâiul Rozaliei şi, cu lacrimi în ochi, se aplecase şi o strângea în braţe. Chiar dacă braţul stâng îi era slăbit, o cuprinse în braţe ca şi cum ar fi ţinut un vas foarte valoros. La rândul ei, Rozalia îl îmbrăţişă pe bărbat cu atâta dragoste cum rar întâlneşti. Priveliştea aceasta era atât de impresionantă încât

nimeni nu mai vorbea. Când Wilhelm a ridicat-o puţin, Rozalia s-a întors spre baroană şi i-a spus:

– Dumnezeu mi l-a redat pe soţul meu!

Când aceste lucruri au fost dezvăluite, s-a auzit un strigăt:

– Tată! Tată! Eşti chiar tu?!

Fericită, Rozalia spuse acum fiicei ei:

– O, Cristina, acesta este tatăl tău!

Cristina, care până atunci stătuse nemişcată, se apropie cu sfială, plângând întruna, iar el o luă în braţele lui iubitoare. Deşi doar şoptea, toţi o puteau auzi pe fată zicând:

– Tăticule, tăticul meu! Copila îl ţinea strâns în braţe, tremurând, cuprinsă de o mare bucurie.

Toţi erau uimiţi de felul cum Dumnezeu rânduise toate lucrurile atât de minunat şi izbucniră în lacrimi de bucurie. Fericirea celor trei era acum la fel ca cea pe care o experimentaseră cu câteva zile înainte baroana, Emilia şi Charles.

După ce şi-au mai revenit din această minunată şi neaşteptată reîntâlnire, Charles a înaintat şi l-a îmbrăţişat cu multă afecţiune pe cel care îi salvase viaţa. Şi baroana şi Emilia l-au copleşit cu mulţumiri şi laude şi i-au strâns mâna cu dragoste.

– Dragul nostru prieten, rosti doamna, de acum înainte tu, soţia şi fiica ta veţi locui cu noi la castel şi nu ne vom mai despărţi. Şi dacă, aşa cum cred eu, ne vom recupera toate proprietăţile, vei primi şi tu o slujbă de care vei fi mulţumit pe deplin pentru toată viaţa ta.

– Este adevărat versetul care spune, zise cinstitul bătrân, că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, şi anume, spre binele celor ce sunt chemaţi după planul Său”.

CAPITOLUL IX

Bucurie în tot satul

AROANA de Waldheim n-ar fi vrut să se afle imediat că tânărul străin care locuia la castel era chiar fiul ei; ea dorea să se mai bucure de el în linişte câteva zile. Dar vizitiul care i-a adus pe bătrânul pastor şi pe tovarăşul său şi care era la hanul din sat, a răspândit repede toate întâmplările care au avut loc în acea zi. În timp ce îşi spăla trăsura şi îşi adăpa caii, câţiva oameni din sat îl întrebară cui aparţinea acea trăsură pentru că rar treceau străini prin acele locuri. Vizitiul le-a răspuns:

– L-am adus pe pastorul care l-a crescut pe tânărul vostru stăpân.

– Cum, strigară oamenii miraţi, stăpânul nostru s-a înecat când era copil!

– Nu, spuse vizitiul, el este în viaţă şi este acum la castel. Omul care a venit împreună cu pastorul l-a salvat din valuri, altfel ar fi murit cu siguranţă. Sunt un prieten al pastorului şi când tânărul vostru stăpân era mic, de multe ori l-am purtat pe umeri prin pajişti şi câmpii. Charles a fost totdeauna îndrăgit de toţi, curajos şi cumsecade şi i-a fost supus bătrânului Jack. Toţi îl veţi iubi şi va fi o binecuvântare pentru voi!

S-a dus repede vestea prin tot satul că baronul de Waldheim a fost găsit, deşi se crezuse că este mort.

– Cum? se întrebau oamenii între ei. Este oare posibil ca tânărul nostru stăpân, pe care atât de des îl vedeam când era copil în braţele mamei sale, să fie încă în viaţă? Nu putem crede asta! Trebuie să vedem cu ochii noştri – haideţi să mergem să-l vedem.

Toţi locuitorii, tineri şi bătrâni, alergau acum cu bucurie spre castel. Dar când au văzut familia stând pe banca de sub castani, s-au oprit cu respect, la o oarecare distanţă. Curând s-a adunat un grup mare de oameni, bărbaţi, femei şi copii, dar familia şi prietenii lor erau atât de absorbiţi de ultimele evenimente încât nu i-au observat.

Prima care i-a observat a fost baroana, şi a întrebat:

– De ce oare s-a strâns aşa de multă lume aici?

Şi bucătarul care acum aducea pentru a doua oară apă fierbinte pentru ceai, zise:

– Oamenii sunt foarte nerăbdători să-l cunoască pe tânărul stăpân, tocmai au aflat de sosirea lui.

– Foarte bine, spuse bunul pastor, mă bucur să văd că oamenii au o astfel de dorinţă. Îmi permiteţi, dragă doamnă, să le prezint acestor oameni buni pe fiul meu adoptiv, viitorul lor stăpân, şi să le adresez câteva cuvinte?

Apoi bătrânul, mărinimos, cu o emoţie profundă, ridicându-se, făcu câţiva paşi înainte şi începu să vorbească plin de înţelepciune.

– Veniţi dragi părinţi, copii, taţi şi mame, fii şi fiice, faceţi un pas înainte să auziţi şi să vedeţi ce bucurie mare ne-a pregătit Dumnezeu, fără ştirea căruia nici vrabia nu cade la pământ, care ne ştie şi numărul firelor de păr, care este atât de minunat în toate căile Lui şi rânduieşte toate lucrurile cu atâta înţelepciune. El, Dumnezeul văduvei şi al orfanului, Tatăl celor asupriţi şi suferinzi, este totdeauna atent la nevoile lor, îi ocroteşte şi îi călăuzeşte uneori atât de minunat încât putem vedea lucrările lui cu ochii noştri şi chiar pipăi cu mâinile

noastre. Acest Dumnezeu plin de îndurare nu lasă nici cea mai neînsemnată faptă nerăsplătită şi uneori o răsplăteşte chiar pe pământ în cel mai ales şi minunat mod.

Bunul pastor a povestit întâmplările cele mai importante din viaţa lui Charles pe care ascultătorii săi nu le cunoşteau încă şi apoi a continuat:

– Vedeţi dar cât de minunat a răsplătit-o Dumnezeu pe buna voastră stăpână pentru bunăvoinţa pe care a avut-o faţă de sărmana bolnavă Rozalia care credea că este văduvă şi-şi plângea soţul, considerându-l mort. Atât de minunat a răsplătit-o El pe această nobilă doamnă pentru mila pe care a arătat-o faţă de biata Cristina, fiica Rozaliei! Dumnezeu i-a dăruit cea mai mare bucurie ajutând-o să-şi regăsească unicul fiu preaiubit.

Cât de mult a binecuvântat-o Domnul şi pe tânăra Emilia pentru compasiunea ei faţă de o biată fetiţă şi pentru bunătatea inimii ei. S-a purtat atât de frumos şi de blând cu Cristina ca şi cum ar fi fost sora ei şi de aceea Dumnezeu i-a dăruit neaşteptata bucurie de a-şi regăsi fratele preaiubit!

A răsplătit-o din belşug şi pe sărmana Rozalia care a purtat povara bolii şi a sărăciei cu atâta răbdare, învăţând-o pe fiica sa corectitudinea, preţuirea, recunoştinţa, munca, ordinea şi toate celelalte virtuţi. Educaţia aceasta bună i-a adus acum acestei mame cea mai îmbucurătoare răsplată şi i-a transformat întristarea în bucurie!

Dumnezeu a răsplătit-o şi pe biata Cristina pentru mila ei faţă de mielul rătăcit, pentru supunerea faţă de mama ei, pentru onestitatea cu care a dus mielul înapoi la stăpânul său şi pentru recunoştinţa cu care apoi i l-a dăruit domnişoarei Emilia. Aceste calităţi deosebite au ajutat-o să câştige aprecierea baroanei şi a fiicei ei, i-au favorizat regăsirea tatălui şi acum o vor face mai fericită decât dacă ar avea cea mai mare bogăţie.

Şi cât de minunat l-a adus Dumnezeu înapoi pe tânărul vostru stăpân în braţele preaiubitei sale mame care-l crezuse

mort de foarte mult timp, l-a binecuvântat pentru sârguinţa, supunerea şi buna purtare dovedite încă din copilărie şi i-a răsplătit dragostea pentru mama care o cunoscuse atât de puţin! Cu câtă bunătate a ascultat rugăciunile sincere ale tânărului, rostite dintr-o inimă curată, atunci, în pădure!

În sfârşit, El a răsplătit şi vitejia acestui soldat curajos! Omul acesta bun, plin de compasiune, şi-a riscat viaţa pentru a salva din valuri copilul văduvei îndoliate. De aceea, Dumnezeu a avut milă de soţia şi copilul său, le-a scos din sărăcie şi din lipsuri, a pregătit inimi nobile în stare să arate bunătate faţă de ele şi în cele din urmă a îngăduit să-şi reîntâlnească pe neaşteptate soţia şi fetiţa pe care, în ciuda tuturor eforturilor sale, le-a căutat mult timp în zadar! După atâtea suferinţe, tatăl, mama şi fiica aşteaptă acum cu nerăbdare zile mai fericite şi mai liniştite împreună.

Şi toate acestea le-a făcut Dumnezeu printr-un mieluşel care, alb ca un crin şi împodobit cu boboci de trandafir, stă în mijlocul vostru, o minunată imagine a purităţii – El, Bunul Dumnezeu, a îngăduit să se rătăcească; El a fost Cel care a înduioşat inima fermierului şi i-a pus în gând să i-l facă cadou Cristinei; El care a îndemnat-o pe Cristina şi pe mama ei să i-l dăruiască Emiliei, a condus mielul în mâinile tânărului călător pentru ca acesta, prin el, să ajungă înapoi în braţele scumpei sale mame. Cu ajutorul acestui miel, El îl repune în drepturi şi orânduieşte fericirea voastră, pentru că vă pot încredinţa de faptul că Charles este un tânăr cinstit şi de perspectivă. Are frică de Dumnezeu şi îşi iubeşte semenii. Va fi un stăpân înţelept şi îndurător faţă de voi şi copiii voştri.

Şi Dumnezeu, care se-ngrijeşte chiar şi de viaţa unui miel, nu se va-ngriji oare de voi şi nu vă va păzi? Ba da! Cu mai multă dragoste şi îndurare decât a avut Cristina pentru miel, vă va purta El pe fiecare din voi în inima Lui.

Dragii mei prieteni! Cum poate cel care predică Evanghelia să privească un mieluşel fără să-şi aducă aminte

de Cel care s-a jertfit ca un miel nevinovat pentru salvarea omenirii şi care adesea s-a comparat cu Păstorul cel Bun? Într-adevăr, El, al cărui slujitor sunt, a cărui Evanghelie o propovăduiesc, este Păstorul cel viu din veşnicie în veşnicie pe care noi toţi Îl iubim. El îşi cunoaşte toate oile, le strigă pe nume, le cheamă cu voce blândă, le îndrumă cu toiagul Său, le scapă din primejdie şi le duce la păşuni verzi şi la ape de odihnă, le poartă pe umerii Lui spre cer cu bunăvoinţă pe fiecare dintre ele. Aşadar, totdeauna să credeţi în El din toată inima!

Dar haideţi acum să-I ascultăm glasul şi să-L urmăm cu credinţă, fiind împlinitori ai Cuvântului Său şi nu numai ascultători. Căci vedeţi şi voi cum se foloseşte Dumnezeu de faptele noastre neînsemnate ca să ne pregătească bucurii, binecuvântări şi eliberare pentru noi şi pentru ceilalţi. Dacă, de pildă, buna voastră stăpână n-ar fi fost binevoitoare cu sărmana Rozalia, dacă nu ar fi fost Emilia atât de bună cu biata Cristina şi dacă nu ar fi fost Cristina atât de generoasă încât să-i dea mieluşelul în dar Emiliei, sau dacă nu ar fi brodat mama Cristinei acel guler frumos cu iniţialele aurii, dacă nu ar fi simţit Charles o dragoste de tată şi nu ar fi dorit atât de mult să-şi găsească mama şi dacă nu s-ar fi rugat atât de fierbinte în pădure, nici unul din toate aceste lucruri nu s-ar fi întâmplat şi n-ar fi fost aceasta o zi de bucurie pentru noi toţi. Deci, fiecare faptă bună, dragii mei prieteni, chiar şi cea mai neînsemnată, aduce binecuvântări mari pentru noi toţi şi pentru ceilalţi. Ele sunt ca nişte perle pe care Dumnezeu, în înţelepciunea Sa, nu va îngădui să se piardă vreuna, ci le va strânge ca pe un şirag.

Şi voi, dragii mei copii, a încheiat bunul pastor întorcându-se spre copii, în primul rând pe cei mai mari dintre voi, care aţi ascultat cu atenţie vorbele mele şi pe voi, cei mai mici, care doar aţi privit mieluşelul alb din mijlocul vostru, atât de frumos împodobit cu trandafiri – o, Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toţi şi să vă ajute să vă păstraţi curaţi şi

cuminţi ca acest mieluşel. Şi dacă într-o bună zi veţi cădea în mâinile neînduplecate şi necruţătoare ale celui rău, cum s-a întâmplat cu alţi mieluşei, Isus, Păstorul cel Bun care şi-a dat viaţa pentru oile Sale, vă va purta pe braţele şi în inima Lui. El vă va lua sub ocrotirea Lui când ispita vă va ataca curăţia aşa cum lupul fioros atacă mielul blând şi nevinovat. El nu va îngădui niciodată să fiţi smulşi din mâna Lui dacă veţi striga cum îşi strigă mielul pierdut mama. Numai făcând aşa nu vă va părăsi niciodată.

Aşa le vorbi bătrânul pastor. Înfăţişarea îi era luminată de razele soarelui care apunea şi părul lui alb strălucea în lumina clară a înserării. Stătea cu ochii plini de lacrimi îndreptaţi spre cer şi toţi cei care îl ascultau aveau lacrimi în ochi. O nădejde nouă în Dumnezeul care „face toate lucrurile bune” pătrunsese în inimile lor şi îi înviorase ca roua dimineţii de pe florile din vale. Oamenii simpli de la ţară s-au întors la casele lor cercetaţi de Dumnezeu şi având în gând hotărâri noi, mai bune.

– Cât de bine s-a terminat totul, îşi ziseră ei unul altuia în drum spre casă, aşa o bucurie imensă în inimile tuturor nu a mai fost niciodată în satul nostru!

CAPITOLUL X

O sărbătoare pentru copii

AROANA de Waldheim s-a grăbit acum spre capitală împreună cu Charles şi, prezentându-l prinţului drept fiul ei regăsit, a cerut restituirea moşiei sale. Au însoţit-o, desigur, şi pastorul împreună cu viteazul Mueller, pentru a dovedi că Charles este într-adevăr tânărul baron de Waldheim. Prinţul a ascultat-o îngăduitor, a găsit dovezile aduse pe deplin credibile şi a poruncit imediat restituirea moşiei. De asemeni, a ordonat ca, până ce va deveni Charles major, mama sa să fie protectorul lui şi al averii sale.

Plini de bucurie, baroana şi însoţitorii ei, s-au întors la castel. După câteva zile, bunul pastor şi-a luat rămas bun de la Charles, Emilia şi de la baroana de Waldheim printre lacrimi de recunoştinţă şi bucurie şi s-a întors în satul său drag. Charles, îmbrăcat elegant şi în împrejurări mai fericite decât în cealaltă călătorie, s-a hotărât să meargă la şcoală. Baroana, în calitate de stăpână a moşiilor, l-a însărcinat pe Mueller să strângă el chiriile, să aibă grijă de toate pădurile care aparţineau nobilei familii şi care erau foarte întinse.

După ce şi-a terminat Charles studiile cu rezultate foarte bune, a călătorit un timp pentru îmbunătăţirea

cunoştinţelor şi s-a întors apoi să-şi ia în stăpânire moşiile. Într-o seară, stătea pe banca de stejar de la poarta castelului împreună cu mama sa şi cu Emilia, care acum devenise o frumoasă domnişoară. Chiar atunci treceau oile. Baroana reuşise să păstreze un număr mare de oi. De la un singur miel, acum aveau o mică turmă pe care Emilia încă o considera proprietatea ei. Charles şi Emilia se amuzau numărând oile şi mieii.

– Acum, copiii mei, zise baroana de Waldheim după ce turma se îndepărtase deja, acum putem îndeplini planul despre care v-am spus cu mai mult timp în urmă. Turma este acum destul de mare. Mâine vom sărbători ziua în care Dumnezeu a adus pentru voi, dragii mei copii, şi pentru mine, prin intermediul mieluşelului, toată această bucurie în care trăiesc toţi părinţii şi copiii din satul nostru şi din satele vecine şi nici măcar părinţii nu se vor întoarce acasă cu mâinile goale.

Baroana s-a dus apoi în curtea castelului cu Charles şi Emilia, şi alegând cele mai frumoase oi, a poruncit păstorului să le pună deoparte. În dimineaţa următoare a cerut servitoarelor de la castel să le spele şi ele au făcut tot ce le-a stat în putere ca să le facă albe şi frumoase, astfel că arătau la fel de albe ca zăpada şi apoi Emilia şi Cristina le-au împodobit cu panglici roşii, colorate. La amiază, baroana a invitat la castel toţi copiii din sat sau de prin văile vecine care au început a merge la şcoală. Copiii, băieţi şi fete, au venit cu mare bucurie şi cu cel puţin o oră mai devreme erau adunaţi în faţa porţii castelului îmbrăcaţi în hainele lor cele mai bune. La ora stabilită, ei au fost primiţi în curtea castelului. Şi, iată! Spre surprinderea lor, acolo era aşezată o masă întinsă, aproape cât curtea. Pe masă au zărit multe prăjituri, farfurii pline cu tot felul de plăcinte şi coşuri pline cu cireşe roşii şi albe, corcoduşe şi prune. De asemeni, erau şi carafe uriaşe pline cu sucul de un roşu închis, proaspăt făcut din ultima recoltă. Copiii s-au aşezat pe bănci de o parte şi de alta a

mesei, băieţii de o parte şi fetele de cealaltă, şi toţi au fost serviţi din belşug. Nu puteai vedea decât feţe vesele. Copiii s-au bucurat pe deplin la această sărbătoare şi când au băut sucul delicios, au mulţumit Domnului pentru baroana de Waldheim, pentru Charles şi pentru Emilia. Când sărbătoarea a luat sfârşit, s-a auzit dintr-o dată sunetul vesel al cimpoiului şi fiii păstorului intrară în curte cântând; oile albe şi frumos împodobite veneau în urma lor. Bătrânul păstor şi câinele său mare încheiau şirul. Copiii erau foarte încântaţi de oile frumoase şi strigau unul la altul:

– O, ce frumos! Nu am mai văzut niciodată nişte oi aşa de albe şi frumoase cu panglicuţe roşii!

Dar şi mai mare a fost bucuria copiilor când li s-a spus că oile le vor fi împărţite şi că toţi copiii vor primi câte una. Baroana a dorit ca oile să fie trase la sorţi pentru ca împărţirea să fie mai amuzantă şi să nu se creadă că se face deosebire între un copil şi altul. De fiecare guler roşu de la gâtul fiecărei oi era prinsă o hârtie cu un număr pe ea. Într-un vas mare de lut erau aceleaşi numere scrise pe bucăţele de hârtie.

Acum copiii alegeau pe rând câte un număr şi după ce toţi aflau care este acesta, cimpoaiele începeau să cânte în timp ce oaia cu numărul respectiv era scoasă din turmă. Nu poate fi descrisă nerăbdarea copiilor de a trage la sorţi, aşteptarea de a vedea ce oaie au ales şi satisfacţia ce o aveau când le era dăruită. Întregul castel răsuna de veselie.

După ce toate oile au fost împărţite, copiii s-au întors la casele lor. Fiii păstorului mergeau în faţă cântând vesel din cimpoi şi oile, mânate de copii, îi urmau. Din nou, bătrânul păstor şi câinele lui încheiau şirul.

Şi tot acest alai mergea vesel prin sat. Auzind sunetul cimpoaielor, strigătele copiilor şi văzând oile frumos împodobite, toţi oamenii se întrebau care putea fi explicaţia acestor lucruri. Dar când au aflat că familia de la castel le-a făcut minunate cadouri copiilor lor, s-au bucurat nespus de

mult. Mulţi părinţi au început chiar să plângă de fericire când au văzut bunătatea stăpânilor lor.

Şi pentru casele în care nu erau copii de şcoală, baroana a trimis câte o oaie. Dar bunului fermier care-i dăduse voie Rozaliei să locuiască în căsuţa de paie, doamna de Waldheim i-a dăruit zece oi. Ea nu a uitat nici de bunul fermier de la Eich-hof şi de soţia lui care, cu mult timp în urmă, i-a dăruit Cristinei mieluşelul şi a invitat-o cu drag la cină. Dar cum aceşti oameni erau destul de bogaţi şi nu aveau nevoie de oi, i-a invitat la cină la castel pe amândoi şi fermierul obişnuia să spună că această invitaţie preţuia mai mult decât dacă ar fi primit o sută de oi de la baroana de Waldheim.

În dimineaţa următoare, toţi taţii din sat au venit la castel în haine de sărbătoare ca să-i mulţumească doamnei pentru bunătatea ei.

– Oameni buni, zise Charles în numele mamei sale, cu toţii ştiţi că eu, de mic copil, nu aveam nimic pe lume decât bastonul meu şi hoinăream prin aceste locuri. Prin intermediul mieluşelului, Dumnezeu mi-a înapoiat averea tatălui meu şi m-a făcut pentru a doua oară fericitul stăpân al unor merituoşi arendaşi. Mama mea, sora mea şi cu mine vrem ca binecuvântarea pe care Dumnezeu ne-a dat-o prin acest mieluşel să nu fie uitată niciodată, nici de noi şi nici de urmaşii noştri, ci dimpotrivă, vrem să fie o binecuvântare şi pentru ei. Ascultaţi aşadar ce am hotărât:

Până acum am acordat dreptul de a paşte oile pe această moşie doar unor oameni, dar de astăzi vă veţi putea bucura toţi de acest privilegiu. Din acest motiv le-a dăruit mama pentru început aceste oi copiilor voştri. Fie ca Dumnezeu să vi le binecuvânteze!

Nădăjduiesc să aveţi mai multă binecuvântare în cultivarea pământului odată cu creşterea acestor oi, după cum spune şi proverbul: „Pe unde trec oile, lasă în urmă belşug”.

Şi, de asemenea, sper ca şi cei mai săraci oameni care nu au pământ să aibă cel puţin lapte bun şi lână.

Totodată, mă voi îngriji ca lâna pe care o obţinem să fie prelucrată imediat în sat. Copiii noştri care au primit de la Dumnezeu darul de a munci cu mâinile lor, vor învăţa nu numai să confecţioneze haine şi pături, ci şi să devină adevăraţi artizani care să creeze tapiţerii şi mobilier de valoare făcute de mâini pricepute şi inimi dedicate. Vom munci cu toţii pentru a ne îngriji de copiii orfani şi pentru a le mângâia pe văduve. Copiii lor vor munci alături de copiii noştri şi vor învăţa meşteşugurile de care au nevoie pentru a-şi câştiga pâinea. Nădăjduiesc că va veni cât mai curând ziua când hainele tuturor locuitorilor moşiei noastre vor fi făcute din propria noastră lână. Fie ca Dumnezeu să binecuvânteze lucrarea noastră şi curând satele vecine să audă de destoinicia noastră.

Dorinţa lui Charles a fost pe deplin îndeplinită. Rozalia şi fiica ei, Cristina, le învăţau pe femei cum să toarcă şi să coase. La rugămintea lui Charles, un ţesător, un pălărier şi un croitor de haine de damă s-au mutat în sat. Astfel, au fost confecţionate stofe frumoase de toate culorile, pălării şi ciorapi. Şi Charles observa cu bucurie că toţi tinerii şi bătrânii erau îmbrăcaţi din cap până-n picioare în haine de lână confecţionate manual şi că lanurile de grâu din toată valea erau mai bogate şi aduceau mai multă roadă.

Emiliei îi plăcea foarte mult să lucreze cu lână colorată. Îşi aduse un fel de lână foarte fină din mica ei turmă de oi; şi Mueller, pădurarul, şi-a descoperit un nou talent. De la vopsitorul care locuise mai demult învăţase cum să vopsească lâna în toate culorile şi nuanţele posibile, de la cele mai deschise la cele mai închise. Prin urmare, Emilia putea să coase cele mai diverse lucruri de mână. Charles o ajuta făcându-i desene şi, de asemeni, şi Cristina o ajuta mult. Aşa că ea broda ghirlande şi coşuleţe cu flori de toate culorile,

buchete mari de flori şi boboci de trandafir cu frunze verzi; uneori cosea chiar şi peisaje cu copaci, munţi, cascade sau ghirlande cu frunze de viţă de vie, struguri albi şi negri şi multe alte lucruri frumoase. Astfel a împodobit Emilia întregul castel.

Faţa de masă, cele de pe scaune, cuverturile de pe canapele, de altfel şi covorul, erau lucrate în acelaşi fel şi toţi cei care le vedeau, erau uimiţi de frumuseţea culorilor, a desenelor şi de nuanţarea făcută cu atâta pricepere.

Cum toată lâna care a fost folosită pentru aceste lucrări a fost obţinută la început doar de la acel mieluşel, Charles, acum Baron de Waldheim, a făcut un desen mare şi frumos pentru a nu fi uitat niciodată momentul în care, prin intermediul mielului, şi-a regăsit mama şi sora. În fundal, pe banca de piatră de sub stejar, le-a desenat pe mama şi pe prietena sa, Rozalia. Mai departe puteau fi observate Emilia, Cristina şi el, şi mieluşelul între ei. Într-o mână ţinea inelul, iar cu cealaltă arăta spre literele aurii de pe gulerul roşu din satin de la gâtul mieluşelului. Şi Emilia arăta spre locul unde stătea mama lor, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Uite-o! Acolo e!”.

Tabloul avea nişte culori deosebite, iar fiinţele, mai ales mieluşelul, care erau puternic luminate de soarele care apunea, erau frumos reliefate de umbrele întunecate din pădure. Charles l-a înrămat, apoi l-a agăţat în salon şi în partea de jos a scris cu litere aurii:

Prin îndurarea lui Dumnezeu!
„De altă parte, ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, şi anume, spre binele celor ce sunt chemaţi după planul Său.”

– Sfârşit –

Măcăleandrul [1]

era un soldat curajos care şi-a servit mulţi ani patria, a făcut parte din multe regimente şi a luptat cu vitejie pentru ţara sa. Când s-a întors din război, a aflat că sărmanii lui părinţi muriseră. Nu-i

[1]Măcăleandru = pasăre mică migratoare şi cântătoare, cu penajul cenuşiu şi cu fruntea, părţile laterale ale corpului, gâtului şi pieptului roşii-galbene.

lăsaseră nimic moştenire afară de o casă şubredă şi veche şi o mică livadă. Viteazul om se afla acum într-o situaţie deplorabilă. Din cauza rănilor din război nu era capabil de nici o muncă grea. Aşa că era foarte întristat şi zi noapte şi se gândea ce să facă pentru a-şi câştiga cinstit existenţa.

Într-o bună zi, a văzut în pădurea din apropiere nişte trunchiuri şi rădăcini de arţari tăiate împreună cu câteva bucăţi frumoase de lemn în nuanţe cafenii, dar nefolosite şi lăsate de paragină. În scurt timp a început să facă din acest lemn bastoane şi cutii pentru cadouri şi în curând fură gata – bastoanele tăiate şi finisate, frumos lustruite, erau admirate de mulţi, aşa că s-au vândut foarte repede. Multor domni bogaţi le plăceau, mai ales cele care aveau mânerul de argint.

Harnic, omul lucra neobosit toată săptămâna în atelierul lui sau ducea acasă arţari din pădure. Când lucra, se îmbrăca modest, ca un muncitor, dar duminica purta uniforma verde cu garnitură roşie şi decoraţiile de argint în piept. Pleca devreme la biserică, sprijinindu-se în cârja lui de caporal (pentru că şchiopăta de un picior) iar seara îşi vizita prietenii pentru o oră sau cel mult două. Încă mai păstra ceva milităresc în înfăţişare şi purta în continuare mustaţă. Era foarte respectat pentru corectitudinea, inteligenţa şi consecvenţa lui. Şi, prin hărnicie şi prin cumpătare în cheltuirea banilor, a reuşit să-şi strângă o avere frumuşică. Nu era unul din acei oameni care încep imediat să cheltuiască mult când fac o afacere bună şi cred că aşa va fi mereu. Printre altele, şi-a refăcut şi casa veche din lemn pe care un prieten bogat a dărâmat-o şi i-a construit-o din nou. A aranjat-o cu bun gust, trăind mulţumit şi confortabil în ea. Arăta foarte bine – îmbrăcată în lemn, cu geamuri noi şi rame plumburii strălucitoare – printre perii înalţi şi merii cu coroane mari.

S-a căsătorit şi şi-a educat bine copiii, un băiat şi o fată, şi se îngrijea mult de ei:

– Cel care este harnic, spunea el, nu va duce niciodată lipsă de pâine. Chiar şi cea mai neînsemnată meserie poate ajuta pe cineva să-şi câştige existenţa. Faceţi-vă datoria cu credincioşie, aveţi încredere în Dumnezeu şi El îşi va face partea Lui şi astfel nu va îngădui să vă lipsească ajutorul Lui în nevoi.

Când Martin Frank a mai înaintat în vârstă şi buna şi credincioasa lui soţie a murit, bătrânul soldat se-ngrijea singur de casă, fără să fi angajat vreo servitoare. Pe lângă aceasta, l-a luat şi pe nepotul lui să locuiască la el. Acesta era un băieţel drăguţ care se numea Martin, ca şi bunicul său. Micuţul îl iubea din tot sufletul lui şi în tot ce făcea, urmărea să-i fie plăcut, ghicindu-i chiar şi gândurile doar privindu-l. Bunicul îl învăţase să-i fie de ajutor în meşteşugul său şi în timp ce lucrau, îi povestea întâmplări din războiul în care luptase. Acestea erau uneori vesele, alteori înfricoşătoare, dar toate aveau câte o învăţătură bună. Foarte des, bunicul petrecea zile întregi în pădure alegând rădăcini şi cioate de arţar şi apoi le ducea acasă. Îşi lua totdeauna nepotul cu el şi acestea erau cele mai frumoase zile din viaţa băiatului. Nu-i plăcea nicăieri mai mult ca în pădure. Bunicul îl învăţase numele tuturor copacilor de acolo şi la ce puteau fi folosiţi aceştia.

– Nu vom putea mulţumi niciodată îndeajuns bunului nostru Dumnezeu, spunea el printre altele, pentru că a făcut să crească în jurul nostru nişte copaci atât de măreţi. Am fi fost foarte necăjiţi dacă El nu ar fi creat copacii. Pentru că din brazii şi pinii de acolo de pe munte ne facem grinzi, scânduri şi leaţuri, toată casa noastră e construită din lemn de brad, chiar şi scaunul şi lăzile şi patul. Bradul e mai puţin rezistent, dar alţi copaci, de pildă stejarul şi fagul de acolo, au lemnul tare. Dacă roaba noastră n-ar fi făcută dintr-un lemn aşa de puternic, n-ar fi rezistat atât, ba mai mult, fără un lemn tare, uneltele noastre n-ar fi atât de rezistente. Este minunat faptul că fiecare fel de lemn are o culoare anume – roşu, cafeniu sau galben – pentru că din ele pot fi făcute tot felul de piese de

mobilier foarte frumoase. Însă lemnul de arţar este străbătut de nervuri care-l fac să semene cu marmura şi fibrele sunt atât de fine şi atât de bine ţesute între ele încât putem face din el lucruri atât de minunate. Este adevărat că nu putem mânca fructele copacilor din pădure dar prelucrând lemnul, mulţi oameni pot să-şi câştige cinstit pâinea. Datorită lui Dumnezeu care a creat şi arţarul, noi avem un trai bun. Atât de înţelept a creat Dumnezeu toate lucrurile! Trebuie să-I recunoaştem totdeauna bunătatea şi înţelepciunea în felul cum a făcut lucrurile şi să avem înaintea Lui o inimă recunoscătoare.

Micului Martin îi plăceau foarte mult păsările din pădure şi trilurile lor dulci.

– Bunicule, îi spuse el, nu putem prinde una şi s-o luăm acasă?

– Nici vorbă, a răspuns bunicul, nu se poate.

– De ce nu? întrebă copilul. Cântă atât de frumos! Acasă le vom putea auzi cântând tot timpul.

– Poţi să le asculţi cum cântă aici în pădure, zise bunicul, aici cântă mult mai frumos. Bietele păsări pe care cu atâta cruzime oamenii le prind, nu trăiesc mult şi de multe ori mor din cauza neglijenţei lor.

Într-o zi de toamnă, când se strângeau roadele, bunicul şi nepotul stăteau într-o poieniţă însorită din pădure şi se bucurau de puţina hrană pe care băiatul o aduse într-un coş. Un măcăleandru a venit şi a început să ciugulească firimiturile căzute. Băiatul era foarte încântat de această pasăre.

– Ce pasăre drăguţă! îi spuse el bunicului său, vorbind totuşi încet ca să nu o sperie. Aş da orice să am aşa o pasăre în timpul iernii în casa noastră.

– Ai putea s-o ai, răspunse bunicul. Măcăleandrul este o pasăre foarte blândă şi locuieşte de bună voie cu omul. Poate în timpul iernii ar sta mai degrabă sub un acoperiş decât sub cerul liber.

Apoi, bunicul l-a învăţat pe băiat cum să prindă pasărea. Micul Martin se ducea în pădure în fiecare zi timp de o săptămână că vadă dacă nu cumva a prins vreun măcăleandru. Dar totdeauna venea cu mâna goală acasă şi aproape că-şi pierduse speranţa că va mai prinde vreunul. În cele din urmă, într-o zi, a venit acasă plin de bucurie:

– Bunicule! strigă el. Uite, în sfârşit am prins unul! O, uită-te la ochişorii negri şi strălucitori şi la pieptul lui galben roşiatic. Nu-mi pare rău acum pentru toată osteneala pe care mi-am dat-o.

A dat drumul păsării să zboare prin casă şi bucuria îi era acum şi mai mare când văzu că nu îi era frică, ci dimpotrivă, dădea să prindă musculiţele din cameră, mâncă guliile galbene mărunţite, amestecate cu făină, din vasul mic şi verde din lut şi apoi se spălă în castronul cu apă. Martin a adus din pădure un pin verde micuţ şi l-a pus în colţul camerei. Pasărea zbură imediat spre el.

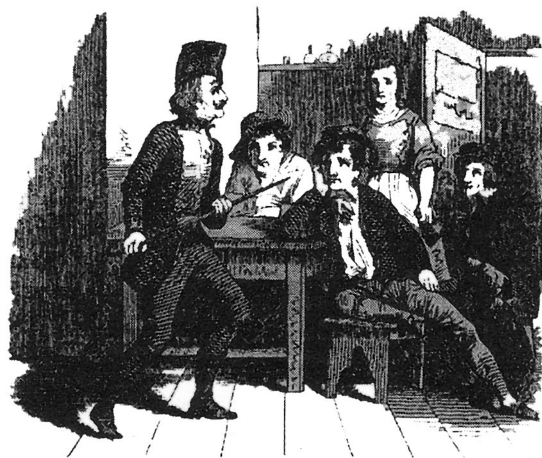
– Aha! zise Martin. Se vede că îşi ştie locul. Cât de vioi sare dintr-o crenguţă într-alta! Cât de ştrengar se uită printre crengi şi ce frumos contrastează pieptul lui roşu cu verdele închis al pinului!

Măcăleandrul s-a obişnuit repede cu băieţelul, îi ciugulea din palmă, stătea pe marginea farfuriei lui şi mânca cu el şi astfel, curând, a ajuns să-i placă foarte mult cartofii. Ieşea pe fereastră în grădină, sărea pe gard, dar întotdeauna venea înapoi de bunăvoie. Îi făcea multe bucurii lui Martin şi când a cântat pentru prima dată, băiatul şi-a ţinut respiraţia şi i-a ascultat ciripitul cu o plăcere atât de mare cum nici măcar un prinţ nu a simţit vreodată ascultând un artist cântând din flaut.

Se apropia festivalul anual. Într-o duminică seara bunicul s-a uitat în calendar şi a exclamat:

– Vai, cum trece timpul! Marţea viitoare este festivalul anual. Câte s-au întâmplat de anul trecut! Anul trecut pe vremea asta încă trăia draga mea Elisabeta şi mâncam

împreună gâsca pregătită de ea special pentru această sărbătoare. De data aceasta vom avea un festival trist. Nimic nu mai e la fel când nu poţi împărtăşi bucuriile vieţii cu cei dragi. Nu mai putem păstra străvechiul obicei de a mânca o gâscă la această sărbătoare pentru că eu am uitat de ea şi acum e prea târziu!

Amintindu-şi de clipele frumoase petrecute alături de soţia lui, trist, s-a îmbrăcat în uniforma verde, şi a ieşit în sat, unde uneori, duminica seara, le citea ţăranilor din Sfânta Scriptură şi le povestea întâmplări trăite de el în război.

Abia plecase bunicul de acasă când tânărul Adolf, fiul lordului de Waldberg, care locuia la castelul de pe deal, intră pe uşă şi comandă un baston ca cel pe care-l adusese el drept model. În momentul acela Martin se juca cu măcăleandrul care zbura pe deasupra lui şi îi ciugulea seminţe de floarea-soarelui din mână.

– Cât vrei pentru pasăre? întrebă Adolf. Este foarte blândă. Aş vrea să o cumpăr.

– Este prea valoroasă pentru mine, răspunse Martin mângâind-o. Nu o vând pentru nimic în lume.

Dar tânărul bogat insistă şi îi oferi doi şilingi. Atunci Martin se gândi că ar putea să cumpere cu aceşti bani o gâscă pentru bunicul său şi făcându-i astfel o surpriză plăcută. Aşa că i-a dat tânărului pasărea, rugându-l să aibă mare grijă de ea şi să o îngrijească cu mare atenţie.

– Ai mare grijă să nu se apropie prea mult de ea pisicile din castel, zise el, şi nu-i tăia aripile pentru a putea zbura în caz că se apropie totuşi vreuna.

Acum Martin mergea din casă-n casă ca să cumpere o gâscă. Soţia unui fermier mai avea doar o gâscă de vânzare dar nu vroia s-o vândă decât pentru o monedă de cinci şilingi. Trist, Martin i-a spus că nu are decât doi şi i-a povestit cum îşi vânduse pasărea pentru a-i face o bucurie bunicului. Lucrul acesta a impresionat-o pe femeie.

– Ei bine, zise ea, de vreme ce îl iubeşti atât de mult pe bunicul tău, ţi-o voi da cu doi şilingi.

Bucuros, Martin i-a mulţumit spunându-i că va veni după gâscă seara următoare. Cu o seară înaintea mult aşteptatei sărbători, micul Martin a venit acasă cu gâsca cea grasă sub braţ şi l-a întâmpinat pe bunicul său cu o poezie drăguţă pe care, la cererea copilului, învăţătorul a compus-o, dar pe care gâsca i-o întrerupse de câteva ori cu gâgâitul ei. La sfârşitul poeziei, Martin, cu o plecăciune adâncă, i-a dat bunicului gâsca, cu prilejul festivalului anual.

Bătrânul, un om foarte corect, la început nu s-a bucurat prea mult. Avea îndoieli, aşa că l-a întrebat pe băiat pe un ton aspru:

– De unde ai luat gâsca sau de unde ai avut bani s-o cumperi? zise el ridicându-se de pe fotoliu şi ţinând bastonul cu aer ameninţător, chiar dacă nu avea de gând să-şi lovească preaiubitul şi ascultătorul nepot.

Martin tăcea.

– De unde ai luat-o? repetă bătrânul cu un ton adânc, expresiv. Răspunde-mi!

Atunci Martin îi povesti cum şi-a vândut măcăleandrul. Bunicul a fost foarte mişcat şi a lăsat să-i curgă o lacrimă ce se scurgea pe obraz în timp ce nepotul îi povestea întâmplarea.

– Bravo! strigă el. Ai procedat foarte bine. Sunt fericit că îţi iubeşti atât de mult bunicul. Sărbătoarea va fi totuşi un adevărat prilej de bucurie pentru mine, pentru inima mea. Du-te acum şi pune gâsca în coteţul gol.

După ce băiatul s-a dus, bunicul îşi spuse în sinea lui:

– Băiatul acesta are o inimă mai valoroasă decât aurul. Ceea ce a făcut este o faptă care merită o răsplată. Şi stră-străbunicul Martin şi-a dat mantaua unui cerşetor, dar băiatul acesta a dat singura lui bucurie pentru a-şi înveseli bunicul. Băiatul va fi cu siguranţă un om bun.

Bunicul, care gătise de multe ori în armată şi încă se mai pricepea la bucătărie, a pregătit o mâncare delicioasă şi la masă i-a dat bucata cea mai bună nepotului său. În timp ce luau cina, a sosit pe neaşteptate un servitor de la castel cu un fagure de miere proaspăt şi a spus că stăpânul şi stăpâna lui au aflat de la tânărul Adolf că micul Martin şi-a vândut scumpa lui pasăre pentru a-i cumpăra bunicului său o gâscă. De aceea s-au gândit să-i trimită şi ei caporalului un fagure de miere ca să-i facă masa şi mai delicioasă. Bătrânul a fost încântat de acest dar şi micul Martin s-a bucurat şi mai mult că măcăleandrul lui i-a adus bunicului nu numai gâsca cea grasă, ci şi fagurele de miere.

Însă bietul Martin era adeseori trist pentru că îi lipsea micuţa lui pasăre jucăuşă. Abia se mai putea uita la pinul care stătea părăsit în colţul camerei.

Într-o seară, bunicul şi nepotul stăteau în faţa sobei. Se întunecase mai devreme ca de obicei, pentru că cerul era înnourat şi de aceea aprinseră focul mai devreme. Era o seară mohorâtă de noiembrie. Ningea şi ploua în acelaşi timp. Furtuna şuiera de parcă era gata să le smulgă din pământ căsuţa. Deodată, Martin strigă:

– Vai! Este o pasăre la fereastră! Dă cu ciocul în geam de parcă ar vrea să intre înăuntru.

Deschise fereastra şi pasărea intră. O, dar cine poate descrie bucuria băiatului când îşi recunoscu îndrăgitul lui măcăleandru? Îi legase un fir de mătase roşu în jurul piciorului ca să-l cunoască, pentru că altfel nu l-ar fi recunoscut.

– O, scumpul şi micul meu prieten! zise el. Aşadar, te-ai întors! Nu l-ai uitat pe Martin al tău. Dar cum ai găsit drumul spre casă? Îţi place mai mult acest adăpost umil decât castelul maiestuos? Ei bine, avem şi noi aici o cameră caldă pe timpul iernii, supă caldă îndeajuns şi, mai mult decât toate, o inimă primitoare. Şi cine îşi poate dori mai mult decât atât?

Îşi întinse mâna şi pasărea zbură spre el.

– Ai vrea să locuieşti aici? zise el. Tu nu poţi înţelege: nu te pot opri la mine. Asta ar însemna să te fur. Trebuie să te duc înapoi. Ah! a oftat el apropiindu-şi mica pasăre de obraz. Nu ştii ce greu îmi este să mă despart de tine, dar trebuie.

– Bravo, băiatul meu! zise bunicul. Aşa este corect. Aşa trebuie să faci. Du imediat pasărea înapoi, altfel mai târziu îţi va fi mai şi greu să o faci. Ce nu este al nostru, nu trebuie să rămână în casa noastră peste noapte. Grăbeşte-te, ca să te poţi întoarce înainte să se întunece prea tare.

Martin îşi luă căciula nouă de blană pe care bunicul i-o dăruise cu prilejul sărbătorii şi alergă prin ploaie şi zăpadă spre castel. Tânărul Adolf s-a bucurat foarte mult când a văzut din nou pasărea în mâinile băiatului. Şi mama lui, care stătea pe canapea lângă masa de lucru pe care licăreau două lumânări, a fost impresionată de onestitatea băiatului.

– Ai procedat foarte bine micul meu băiat, zise ea, aducând pasărea înapoi. Ai fi putut foarte bine să o păstrezi fără ştirea noastră. Şi chiar dacă o vedeam în casa ta, puteam crede că este un alt măcăleandru. Dar n-aş fi crezut niciodată că o pasăre atât de mică se poate ataşa atât de mult de oameni încât să găsească singură casa în care a fost bine îngrijită şi

iubită. Dacă o făptură atât de mică nu e lipsită de sentimente, ci dimpotrivă, este recunoscătoare şi iubitoare, cu atât mai mult oamenii ar trebui să fie la fel.

Când Martin i-a dat tânărului baron Adolf pasărea, pe faţa lui se citea tristeţea. Atunci doamna a spus către fiul ei:

– Dragă Adolf, vezi şi tu că micuţul măcăleandru este singura bucurie a băiatului. Ştii bine că a vândut-o doar pentru a-i face o surpriză bunicului său. Tu ai scăpat pasărea din neglijenţă, însă ea s-a întors la băiat. Martin a acţionat foarte corect şi a adus-o înapoi chiar dacă o iubeşte mult şi ar fi vrut poate s-o păstreze. Acum crezi că ar fi bine să i-o luăm din nou?

– O, nu! exclamă Adolf. Nu ar fi bine. Poftim, dragă Martin, ia măcăleandrul înapoi. Ţi-l dau în dar pentru că eşti cinstit.

Martin nu-şi permitea sa ia pasărea înapoi pentru că baronul îi dăduse bani pentru ea. Dar Adolf a insistat:

– Ia-o, ia-o! Şi când vei prinde alt măcăleandru, să mi-l aduci mie.

Martin era foarte bucuros.

– Chiar dacă mi-ai fi dat castelul, zise el, nu m-ai fi făcut atât de fericit.

Dar doamna de Waldberg, care era mai mulţumită de comportamentul fiului ei decât era Martin de măcăleandrul său, a deschis un sertar şi, scoţând o monedă de aur, i-a dat-o lui Martin, spunând:

– De vreme ce dragul meu Adolf ştie atât de bine să aprecieze inima ta bună şi ţi-a dat pasărea înapoi ca recompensă pentru onestitatea ta, cum ar putea să te lase nerăsplătit mama sa? Ia acest ban de aur deoarece corectitudinea ta este mult mai preţioasă decât aurul.

Martin a venit în fugă de la castel, sărind de bucurie şi aproape că a dărâmat uşa când a intrat.

– Este din nou al meu! zise el. Este a treia oară când vine sub acoperişul nostru. Este un dar de la Dumnezeu! Uite bunicule ce am primit în dar pentru corectitudine.

Şi i-a arătat bunicului moneda de aur, adăugând:

– Nu-i aşa că este frumoasă? Trebuie să o primeşti. Eu sunt destul de bogat dacă-l am din nou pe măcăleandrul meu.

– Vezi, zise bunicul, ce îţi spuneam eu este întotdeauna adevărat. Şi nobila doamnă a preţuit cinstea mai mult decât aurul. Toţi oamenii buni şi neprihăniţi cred asta. Aşa credea şi bunul rege al cărui chip se află pe moneda aceasta şi pe care am avut onoarea să-l servesc. Priveşte acest portret! Arată de parcă ar vrea să vorbească şi dacă ar putea, ar spune: „Băiatul meu, să fii întotdeauna un om cinstit!”. Cu aceşti bani îţi voi cumpăra o uniformă nouă! Haina aceasta va fi pentru tine o adevărată dovadă de preţuire deoarece ai obţinut-o prin purtarea ta cinstită. Ai grijă ca tot restul vieţii tale să nu-ţi însuşeşti altceva decât ce este obţinut cu cinste şi demnitate.

Dar măcăleandrul l-a bucurat pe Martin, care avea un suflet ales, mai mult decât banii. El şi bunicul său au fost

remarcaţi de stăpânii castelului prin această întâmplare. Într-o dimineaţă frumoasă de iarnă, nobila familie a ieşit la plimbare şi s-a întâmplat să treacă pe lângă casa lui Martin. Atunci, tânărul baron zise:

– Aş vrea să văd dacă măcăleandrul mai este încă în viaţă.

Aşa că au intrat, şi baronul de Waldberg, care înainte îl cunoştea pe caporalul Frank doar din vedere, a început să discute cu el, l-a întrebat despre campaniile lui din război şi l-a îndrăgit mult. După aceea, se oprea de fiecare dată să discute cu el, când mergea la vânătoare şi adesea comanda câte un baston şi-l privea cum lucrează împreună cu Martin şi deseori îl invita la castel.

Cu timpul, bătrânul simţea că trecerea anilor e tot mai apăsătoare şi îşi dorea din tot sufletul să adune bani pentru nepotul său, înainte să moară. Întotdeauna se gândise că Martin ar putea să-i continue meşteşugul şi să confecţioneze mai departe cutii şi bastoane. Dar alţi oameni din sat, care vara lucrau la câmp, dar iarna nu aveau de lucru, s-au apucat de aceeaşi meserie cu cea a înţeleptului soldat. Aşa că nu se mai vindeau atât de multe cutii şi bastoane de când se confecţionau atât de multe. Aşadar, bunicul se gândea adesea să-l ajute pe băiat să înveţe alt meşteşug care să necesite mai multe cunoştinţe, dar să fie şi mai profitabil. Însă le dăduse fiului şi fiicei sale atât de mult, încât îi rămase foarte puţin pentru el, iar nepotul său Martin trebuia să muncească foarte mult pentru a-i creşte pe toţi fraţii săi. Astfel, bunul bătrân nu vedea nici un alt mijloc să plătească pentru ca micul Martin să poată învăţa o meserie.

Chiar în această vreme, tânărul Martin, care avea acum paisprezece ani, s-a dus într-o zi la castel că să-i ureze lui Adolf „La mulţi ani!” de ziua acestuia. Adolf i-a arătat frumosul pupitru pe care tatăl său i-l dăruise.

– Este făcut de cel mai priceput meşter din sat! zise Adolf. Îţi place?

Martin l-a examinat cu mare atenţie.

– Este un lemn bun, spuse el. Nu am văzut ceva mai frumos. Acesta închis la culoare este de nuc, cel roşu – de cireş, cel galben – de păr, iar acesta alb este de paltin.

Baronul de Waldberg care tocmai intra în cameră, se întreba de unde ştie Martin denumirile atâtor copaci.

– Cine te-a învăţat toate acestea atât de bine?

– Bunicul meu, domnule! răspunse Martin. Mi-am făcut chiar o colecţie cu toate felurile de lemn care cresc în pădurile şi livezile noastre. Ele sunt doar nişte scânduri, sunt mici şi aranjate în rând, aşa cum stau cărţile pe masa de acolo. Arată la fel ca nişte cărţi. Am lăsat coaja unde este muchia cărţii, iar restul, unde sunt coperţile şi foile, l-am şlefuit frumos.

Baronul de Waldberg s-a gândit atunci că nu poate sărbători mai bine ziua fiului său decât prin a face o faptă bună.

– Ei bine, Martin, zise el, tu cunoşti foarte bine toate felurile de lemn. Ştiu, de asemenea, că te pricepi să faci bastoane foarte frumoase, dar un pupitru ca acesta de aici este o adevărată operă de artă. Ţi-ar plăcea să înveţi acest meşteşug şi să devii un tâmplar de mobilă fină?

– Mă întrebaţi dacă aş vrea? zise Martin. Nu-mi doresc altceva pe lume decât asta. Dar bunicul meu nu-şi permite să plătească pentru şcoala de ucenicie.

– Ei bine atunci, zise baronul, voi avea eu grijă de bani. Dacă bunicul tău este de acord, te voi da ucenic la meşterul care a făcut acest pupitru.

Martin era bucuros de această ofertă, iar bunicul său a socotit că este o întâmplare fericită, sau mai degrabă intervenţia bunului Dumnezeu. Apoi l-a îndemnat pe nepotul său să-I mulţumească lui Dumnezeu din toată inima pentru o binecuvântare atât de mare.

Martin şi-a învăţat meşteşugul; a călătorit timp de trei ani, a mers prin multe ţări străine şi în cele din urmă, spre

bucuria bunicului său, s-a întors – un tânăr sănătos, virtuos, frumos îmbrăcat şi priceput în munca sa. Baronul de Waldberg a fost foarte mulţumit încă de la primul lucru pe care l-a însărcinat să-l facă.

– Ei bine, bunul meu Martin, zise el, am avut întotdeauna dorinţa să am în sat un tâmplar priceput. Te voi ajuta aşadar să-ţi deschizi propriul tău atelier.

Casa cea veche a fost acum reconstruită. Baronul de Waldberg i-a dat tot lemnul necesar, iar tânărul meşteşugar a făcut toată treaba cu mâinile lui. Şi în curând şi-a făcut mulţi clienţi pentru că nu lucra scump şi era foarte priceput. În scurt timp, s-a căsătorit cu fiica unui orăşean, a fată credincioasă, înţeleaptă şi harnică.

Bunicul lui, care era acum un bătrân respectat, a trăit să vadă şi această bucurie şi a locuit cu nepotul său Martin în mult preţuita lor casă. Acum, Martin putea să-şi ajute părinţii, fraţii şi surorile.

Cu ocazia unui festival, Martin şi-a invitat părinţii şi toate celelalte rude să mănânce o gâscă împreună şi când erau toţi fericiţi, bunicul a spus:

– Aceasta s-ar putea să fie ultima oară când îmi văd toţi copiii împreună! Cu drag îmi amintesc cum Martin, pe atunci doar un copil, din dragoste pentru mine, şi-a vândut

micuţul măcăleandru ca să-mi ofere o seară frumoasă în timpul festivalului. Prin îndurarea lui Dumnezeu, acea pasăre a fost mijlocul prin care El i-a trimis lui Martin mai multe binecuvântări. Dumnezeu i-a răsplătit dragostea lui pentru mine, cinstea, hărnicia şi buna purtare, l-a ajutat să-mi facă şi mie bătrâneţea fericită şi să vă sprijine pe voi toţi. Acum pot muri liniştit pentru că El, care are grijă de toate păsările cerului, s-a îngrijit de noi cu dragoste, folosindu-se de un măcăleandru.

– Sfârşit –

Alte recomandări din

Colec[ia C/r[ilor Rare

Coşul cu flori – *Christoph Von Schmid*

Scrisă în secolul XVIII, este una din perlele colecţiei. Păşiţi în grădina lui James şi a fiicei sale iubite, Mary, respiraţi aerul dulce şi înmiresmat al unei ere pierdute şi veţi înţelege de ce Elisabeth Elliott şi Dr. Tedd Tripp au recomandat această carte cu atâta entuziasm.

Titus – un camarad al crucii – *F. M. Kingsley*

În 1894, editura D.C. Cook Publishing din Chicago a oferit un premiu de 1000$ pentru cel mai bun manuscris care să descrie viaţa Mântuitorului. Din 377 de manuscrise a fost aleasă această carte. Cererile au fost atât de mari încât în primele şase săptămâni s-au vândut 200.000 de volume. Citiţi-o şi vă veţi îndrăgosti de Cel al cărui Nume umple istoria cu bogăţie şi glorie, cu lumină şi adevăr, cu frumuseţe şi înţelepciune, cu graţie şi iubire.

O privire în spatele cortinei – *O. F. Walton*

În tainele multor vieţi durerea şi frica se ascund sub măştile sclipitoare ale ipocriziei. Când veţi citi-o, sau mai bine zis, când veţi plânge citind-o, vă va fi uşor să înţelegeţi de ce în secolul al XVIII-lea această carte s-a tipărit în 2.500.000 de volume. Şi veţi mai înţelege de ce este atâta bucurie în prezenţa îngerilor când un singur păcătos se pocăieşte.

Aprinzătorul de felinare – *Maria S. Cummins*

O adevărată capodoperă, este povestea unei fetiţe sărmane şi a Dumnezeului Atotputernic, care ne cunoaşte şi este în stare să schimbe haosul în frumuseţe. Scrisă cu aproape 200 de ani în urmă când felinarele cu ulei luminau străzile oraşelor din America, această povestire plină de mister vă va inspira şi provoca la o trăire de integritate şi excelenţă.

Stâlpul de foc – *J. H. Ingraham*

Una din cele mai interesante cărţi pe care le-am citit vreodată. O istorie antică, pe cât de dramatică, pe atât de glorioasă. Pentru cei care iubiţi istoria, această capodoperă va fi cu adevărat o desfătare!

Ioel – băiatul din Galilea – *Annie Fellows Johnston*

Cu adevărat, un mărgăritar al colecţiei noastre! Dacă aţi citit *Titus – un camarad al crucii* şi v-a plăcut, vrem să vă facem cunoştinţă cu Ioel. Povestea lui vă va mişca inimile şi vă veţi aminti de ea peste ani.

Jessica – *H. Stretton & Mark Hamby*

Volumul I – **Prima rugăciune**

Este povestea unei fetiţe desculţe şi sărmane, o poveste pe care veţi vrea să o citiţi iarăşi şi iarăşi copiilor, oferindu-le o perspectivă nouă în ce priveşte mila şi compasiunea.

Volumul II – **Întoarcerea mamei**

Rescris de Mark Hamby, al doilea volum vă va împărtăşi emoţiile unei jertfe înălţătoare. Este povestea unei tragedii umane şi a dragostei divine care a inspirat multe familii să-şi reevalueze priorităţile şi valorile.

Să vă lustruiesc pantofii, domnule? – *Anonim*

În această povestire captivantă veţi face cunoştinţă cu Robert Rightheart. Lustruind pantofii clienţilor în oraş, din micile lui economii îşi îngrijeşte tatăl bolnav şi doi fraţi mai mici, până când un mic act de onestitate îi schimbă viaţa pentru totdeauna. Un exemplu de neuitat pentru copii şi tineri.

Porumbelul alb – *Christoph Von Schmid*

Încă o dramă clasică din partea autorului operei **Coşul cu flori**. De data aceasta, înconjuraţi atât de nobili şi contese cât şi de hoţi şi tâlhari, veţi ajunge până la marginea prăpăstiei de groază, dar veţi urca şi pe culmile nobleţei şi ale prieteniei sincere.

Mary Jones şi Biblia ei – *Anonim*

Încă o poveste adevărată a unei fetiţe care a dorit mai mult decât orice în viaţă să aibă Biblia ei. Prin muncă grea, perseverenţă, rugăciune şi credinţă, Mary face tot ce-i stă în putinţă, chiar porneşte pe jos într-o călătorie de 60 de mile să-şi împlinească visul. Un exemplu de urmat care demonstrează că munca şi credincioşia sunt încununate cu o mare răsplată.

Tufişul de spini – *Anonim*

Plecând de la o întâmplare adevărată, este povestea unui băieţel care ar fi făcut orice să afle ce este dincolo de un desiş de spini. Atras în cursă de propria-i curiozitate, avea să afle că anumite limite sunt necesare şi fac parte din planul lui Dumnezeu pentru vieţile noastre.

Moştenirea – *Christoph Von Schmid*

O altă lucrare clasică frumoasă şi interesantă. Căutarea mai întâi a Împărăţiei lui Dumnezeu va fi o temă pe care părinţii şi copiii o vor vedea prin ochii unui nepoţel credincios şi ai bunicului său orb.

Christi – *O. F. Walton*

Volumul I – **Flaşneta**

O poveste îndrăgită de toţi copiii. Împreună cu bătrânul său prieten, Christi este în căutarea drumului ce duce spre cer.

Volumul II – **În slujba Regelui**

În al doilea volum, îl găsim pe Christi păstorind o biserică mică în Noua Anglie, unde o cunoştinţă veche apare din nou în viaţa lui. În acest orăşel ciudat unde oamenii prind peşte ca să supravieţuiască, lucrurile se precipită într-o dramă intensă de fiecare dată când vremea se pregăteşte de furtună. Veţi fi mişcaţi adânc şi umpluţi de compasiune când barca lui Duncan se va găsi sfărmată şi goală la câteva zile după ce cercetările se încheiaseră. Această pierdere va rămâne neuitată în inimile cititorilor.

Rubinul pierdut – *Christoph Von Schmid*

Îi va învăţa pe copii că merită să fie oneşti indiferent de preţul care trebuie plătit. De asemenea această carte conţine o altă povestire scurtă a lui Von Schmid, Copilul pierdut. Plină de mister şi complot, îi va ajuta pe copii să înţeleagă că adesea Dumnezeu îngăduie felurite încercări pentru binele nostru.

Ocrotiţi de mâna Lui – *Anonim*

Inspirată dintr-o întâmplare adevărată din timpul lui John Wesley, un frate şi o soră care fuseseră furaţi din pruncie încearcă să-şi afle identitatea şi credinţa într-un Dumnezeu care uneori îngăduie ca şi cei neprihăniţi să sufere.

Fata din castel – *Christoph Von Schmid*

Dragostea fierbinte a unei fiice pentru tatăl ei întemniţat, îi va ajuta pe copiii de toate vârstele să înţeleagă că deşi unele circumstanţe sunt nefavorabile nouă, Dumnezeu le poate întoarce spre binele nostru.

Copilul furat – *Christoph Von Schmid*

De data aceasta Von Schmid surprinde frumuseţea creaţiei lui Dumnezeu aşa cum este văzută prin ochii unui copil care a trăit în întuneric aproape toată copilăria lui. Responsabilitatea şi iertarea sunt printre multele virtuţi învăţate din această povestire.

Cei trei ţesători – *Annie Fellows Johnston*

Atât taţii cât şi fiicele lor vor călători înapoi la Camelot şi vor învăţa lecţii de neuitat despre virtuţi şi vicii.

Binecuvântarea cerşetorului – *Mark Hamby*

O povestire adevărată din anii 1800, despre o fetiţă care şi-a sacrificat economiile în favoarea unui cerşetor flămând. Ilustraţiile pline de colorit vor cuceri inimile copiilor în timp ce ei vor învăţa că sacrificiul este piatra de căpătâi pentru multe binecuvântări neaşteptate. Cel puţin ei nu vor uita această întâmplare niciodată.

Ştefan – un soldat al crucii – *F.M. Kingsley*

Încă o perlă a colecţiei. O fată oarbă cu glas de privighetoare împreună cu fratele ei se găsesc ţinta vânzătorilor de sclavi în deşertul Egiptului. La urechile lor ajung zvonuri despre anumite vindecări la Ierusalim. Fug în speranţa unei minuni şi ajung acolo în mijlocul celui mai măreţ eveniment al istoriei. Dar va fi oare prea târziu pentru fata oarbă? Poate dragostea fratelui ei să învingă ticăloşia tâlharilor? Cititorii vor fi răpiţi din nou de intensitatea dramei care se desfăşoară la piciorul crucii.

Băieţi de caracter care au schimbat lumea – *A. Wallace*

Într-o lume care nu întotdeauna mai ştie să aprecieze şi să aplaude adevăratele valori, eroismul şi perseverenţa, veţi citi aici despre copii care au înţeles că suferinţa este un pas aproape necesar succesului. Hans Anderson, Samuel Morse, Robert Fulton, Isaac Pitman şi Joseph Haydn sunt doar câţiva din exemplele care vor da oricărui copil speranţă, curaj şi motivaţia de a deveni tot ceea ce ar fi în planul lui Dumnezeu pentru ei.

Ţine-te de plută – *George Gladstone*

Călătoriţi cu un băiat sărman care este onorat pentru hărnicia şi onestitatea lui. Când totul îi mergea bine, nenorocirea, în care de fapt era deghizată providenţa lui Dumnezeu, i-a inundat viaţa şi a devenit ţinta batjocorii altora, provocaţi de gelozie. Copiii şi tinerii vor învăţa că în dragoste nu este frică şi că iertarea şi adevărul pot să vindece orice rană.

Năsturelul lui Teddy – *Amy LeFeuvre*

O poveste care vă va încălzi inimile, vă va face să râdeţi, şi mai mult decât orice, îi va ajuta pe copii să înţeleagă bătălia spirituală care se dă în sufletul lor. Ei vor dori să se alieze lui Teddy, care demonstrează că şi copiii pot să se înscrie în armata lui Dumnezeu şi să înalţe drapelul dragostei şi al victoriei.

Sclavul – *Christoph Von Schmid*

Este istoria lui Anselmo, un băiat de şaisprezece ani, care a fost luat prizonier şi apoi vândut ca sclav într-o ţară străină. Această povestire va nărui barierele culturale şi va dezvălui trăsăturile de netăgăduit ale unui creştin adevărat.

Cuibul de păsări – *Christoph Von Schmid*

Tăria de caracter este dovedită de perseverenţa cu care cineva se ţine de adevăr, indiferent de circumstanţe sau consecinţe. Eroul din această povestire ne va demonstra că acţiunile aparent nesemnificative, sunt, de fapt, observate de Dumnezeu.

Fiii risipitori – *Amy Le Feuvre*

În timp ce tratează subiectele cele mai profunde ale inimii, nevoia de iertare şi împăcare, această carte vă va face să zâmbiţi de la începutul până la sfârşitul lecturii. Într-o lume cu relaţii destrămate, micuţa noastră eroină Milly ne va ajuta să dărâmăm zidurile de îndărătnicie şi mândrie şi să găsim drumul de întoarcere de pe cărările rătăcitoare ale durerii din trecut. Fie ca adevărurile revelate în această povestire să-şi găsească loc în multe inimi care încă pribegesc departe de casă.

Tom Gillies – *Mrs. George Gladstone*

Tom Gillies şi Dick Potter se întâlnesc în secret la peştera lor favorită pentru a plănui obrăzniciile care le-au dat o reputaţie atât de proastă. Oamenii din oraş se plâng spunând că pe insula lor nu este loc pentru golani ca ei. Tom este trimis la muncă, unde învaţă că obiceiurile sale rele îl încătuşaseră şi păcatele sale îl făcuseră prizonier. Acolo Îl descoperă pe Cel care îl eliberează pentru a trăi o viaţă demnă printre oamenii de pe insula Norton.

Luptătorul din Philippi – *Fannie E. Newberry*

Este povestea celor două extreme ale Romei – sărăcia lucie în mijlocul extravaganţei ce era la culme; viaţa groaznică din întunericul şi lanţurile temniţei în contrast cu splendorile şi distracţiile vieţii luxoase de la curtea împăratului. Desfăşurarea dramatică a evenimentelor vă va captiva inimile în timp ce veţi experimenta adevăratul test al loialităţii şi triumful credinţei.

Greşeala lui Tom Watkins – *Emma Leslie*

În zilele noastre ale eticii de situaţie, această carte oferă oportunitatea excelentă de a cimenta în mintea copiilor faptul că numai prin ascultare de adevăr se ajunge la dobândirea unui caracter nobil şi demn. Evenimentele şi lecţiile acestei povestiri vor avea un efect semnificativ şi chiar etern asupra multor cititori tineri.

Care este numele ei? – *Rev. Dr. Edersheim*

Chiar de la începutul lecturii, cititorul va experimenta felul în care Dumnezeu, în îndurarea şi dragostea Lui, îşi împlineşte promisiunea de a fi tatăl orfanilor. Pe paginile acestei cărţi veţi descoperi cum El veghează asupra unei fetiţe orfane, a cărei identitate este descoperită abia la sfârşitul povestirii. Urmăriţi-o pe micuţa Mary şi bucuraţi-vă de nevinovăţia şi puritatea ei.

Fetiţa din Israel – *Bill Harvey*

Generali şi împăraţi, diplomaţi şi slujbaşi de rang înalt, profetul lui Dumnezeu şi slujitorul lui, s-au găsit dintr-o dată, şi fără voie, implicaţi într-o lucrare stârnită de intervenţia micuţei eroine. Schimbările aduse în vieţile persoanelor în cauză au fost dramatice şi sociale. Dintr-o dată viaţa lor a luat o întorsătură nebănuită, nesperată şi, din păcate în unele cazuri, tragică. Cine să fi fost oare acest copil fără nume, însă cu o pregnantă şi sigură prezenţă în viaţa reală?! A fost şi rămâne, cel puţin în mod potenţial, copilul născut în fiecare familie de credincioşi, care aşteaptă să fie crescut pentru un destin care să conteze.